

І запитав Євген у 6 дітей Євгенії: «Ви віддасте свою маму за мене заміж?»

Романтична історія одруження воїна - на с. 6



Фото із сайту volodymyrgrada.gov.ua.



Полковник Олександр Охрименко провадив у госпіталі Героя з Волині.

Читайте на с. 7

Середа 28 вересня 2022 року
№38 (16 782) Ціна 9 грн

Газета

ВОЛИНЬ

НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Спеціальний репортаж

«Вночі в окопах усі говорять українською...»

А з передової дружинам поганих новин не повідомляють

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»



Фотоколаж із сайту pravda.com.ua.

«Як кацапи почали драпати з Харківщини — скільки вони нам трофейної зброї лишили!»

Тільки сюди доїжджаю — і тут на моїх очах буквально летять ракети в Харківську ТЕЦ! Але потім раділи, як кацапи звідси почали драпати. Скільки вони нам трофейної зброї лишили!

... — А ми свого і своїх не лишаємо, — чую знайомий голос з-за спини. Це до нас підходить вояк Дід із котом Сенєю на плечах.

— Бачите, Сеня перебрался із Донеччини на Харківщину. Правда, ніяк не можемо поділити, в кого він буде, коли закінчиться війна. Але якщо розберемося під могорич, — усміхається.

«КАК ПРАВИЛО, ПОСЛЕ ФОСФОРА НЕ ОСТАЕТСЯ НИЧЕГО ЖИВОГО...»

— Ой, ледь не вилетіло з голови — маю ж для вас презент... — Вася-Борода дістав зі свого бойового «віліївського» пікапа щоденник окупанта і промовив: — Он почитайте, «как ему было жалко наших детишек...»

Це особливий спалах із поїздки — той щоденник. «Вчера тот населенный пункт наши обстреляли фосфором и потом всю ночь накрывали минами 155 мм. Надеюсь, там не осталось живой силы, а то придется сидеть в окопе да выкуривать нациков. Но, как правило, после фосфора не остается ничего живого...». Слова «как правило, после фосфора не остается ничего живого...» й досі вистукують молотком у голові.

Адже щоднини, щохвилини Вася-Борода, який воює із першого дня повномасштабної війни, ризикує опинитися під «фосфором». Тому наважуюсь поставити таке запитання:

— Васю, Верховна Рада проголосувала за те, що військовослужбовці з трьома і більше дітьми до 18 років можуть залишити службу. У тебе — аж четверо нащадків...

— Ну це ж діло кожного особисте. Якщо хтось хоче звільнитися, то звільниться і без цього закону, кому треба заплатити, як кажуть — «порішає», а зараз це зробити буде ще простіше. Це моя думка... Я таких засуджувати не буду, оскільки, як практика показує — на третій день, а то й раніше, забувають про загиблого, а про їхні сім'ї, то і ще швидше забувають. Згадають там на якесь свято соціального подарунком у пакеті... Але я знаю одне: сам маю захистити своїх дітей від цієї путінської нечисті.

«ДЕ ЗБЕРІГАЮ ОСКОЛОК? А В СЕРВАНТІ!»

...Наслухавшись крутезних українських пісень на радіо «Байрактар», волонтер Сергій Мацай вмикає новини. Саме цитують патріарха рпц кіріла, який говорить, що молоді росіяни здійснюють подвиг, «вбиваючи українців». Григорович не стримується:

— От сволота... А ви знаєте, проти мене порушено кримінальну справу після того, як ми відвойовували-встановлювали українську церкву у нашому рідному Несвічі. Скільки ще тих попів на Волині чекають приходу путіна, адже їхні храми ростуть, як гриби після дощу...

...Після релігійної теми із захопленням розповідаю Сергієві про найпотужніші «ручки-олівці» в житті, що доводилось бачити — як наші земляки скручують заряди до «градів». Він уважно слухав, чомусь усміхався, а потім сказав:

— А я у 2015-му воював проти москалів на «Урагані». Ця штука палить ракетами... Відстрілявся — і маеш три хвилини, щоб залишити цей периметр.

А одного разу дозволу залишити периметр чомусь не дали. І їх «накрили» росіяни...

— Були вбиті, командира сильно контузило, а я не відчував, як кров залила всю ногу... Потім дістали чималий осколок.

«А ОДНОГО РАЗУ ДОЗВОЛУ ЗАЛИШИТИ ПЕРИМЕТР ЧОМУСЬ НЕ ДАЛИ. І ЇХ «НАКРИЛИ» РОСІЯНИ...»

— Де зберігаєте?
— Де зберігаю осколок? — перепитує. — А в серванті! — усміхається.

— Як сказали дружині про поранення?
— Дружинам поганих новин не повідомляють!

«А МИ ВЖЕ НЕ ГНОМИ...»

Чесно, не сподівався на Харківщині побачити старих знайомих, які «складали» «град» на Донеччині. А тут така зустріч! І слова від Саші Маневського:

— А ми вже не «гноми»! Тут живемо не в землянках, а маємо більш-менш нормальне помешкання. Тепер і зима нам не страшна!

Кажу, що гарно виглядає пан Олександр. А він пояснює причину: був тиждень у відпустці.

— Яке то щастя солдатів — приїхати додому! — не приховує емоцій. — Але ці дні так швидко минули, аж не зоглядівся, а вже треба на службу.

■ Нехай росте здорова!

Молода мама й немовля почувуються добре. Головне – на волі!

Фото із сайту t1.ua.

Звільнена з російського полону Мар'яна Мамонова народила в Луцьку!

Заступник керівника Офісу Президента України Кирило Тимошенко оприлюднив перше фото немовляти, яке з'явилося на світ у Волинському обласному перинатальному центрі

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Сама жінка, і дитина, йдеться в дописі у фейсбуці, почувуються добре. Мати та дівчинка, яка народилася вагою 3255 грамів і зростом 56 сантиметрів, перебувають під наглядом медиків та отримують все необхідне.

Військовий медик Мар'яна Мамонова потрапила в полон на початку квітня цього року. Повернулася додому 21 вересня із ще 214 українськими захисниками та захисницями. Вже тоді Президент Володимир Зеленський сказав, що насправді додому приїхало більше українців. І ось родину вітають з новою українкою, «яка з'явилася на світ тут, в нашій рідній та сильній країні!»

Мар'яна Мамонова — капітан медичної служби. Народилася на Рівненщині. Закінчила Тернопільський медуніверситет та магістратуру Київської військово-медичної академії. Мала чотири ротації до АТО/ООС. Була начальницею медичної служби 501-го окремого батальйону морської піхоти. З початку повномасштабного російського вторгнення служила в Маріуполі. Ще до полону вона в одному із повідомлень розповіла рідним, що вагітна. В інтерв'ю, яке Мар'яна дала тележурналістам відразу після звільнення, жінка сказала, що тривалий час перебувала на збереженні в лікарні Донецька, де до неї було ставлення «як просто до вагітної пацієнтки».

У соцмережах в коментарях до цієї світлої новини є такі слова: «Дівчатка народжуються до миру!». Сьогодні, як ніколи, це дуже втішна прикмета. ■



Фото із фейсбук-сторінки заступника керівника Офісу Президента.

Перший знімок новонародженої дівчинки.

■ Нескорені

Страшний сон ковельчанки закінчився: жінка дочекалася коханого з рашистської неволі

Азовець Арсен Дмитрик (позивний Лемко), командир мінометної батареї, повернувся додому у рамках останнього обміну

Чоловік Світлани Дмитрик, яка родом із Ковельського району, у день трагедії в Оленівці був у тому пекельному бараці, в якому рашисти знищили наших захисників. Про це на своїй фейсбук-сторінці розповіла журналістка Софія Калюжна, яка взяла інтерв'ю у пані Світлани для польської газети «Кур'єр Люблінський»

Софія КАЛЮЖНА

Понад місяць тому про свої переживання Світлана Дмитрик говорила так: «Це якийсь страшний сон! Я знала, що мій чоловік у полоні, але він живий. Чекала і вірила, що зовсім скоро його обміняють і він повернеться додому. Те, що сталося в Оленівці, в колонії для українських полонених, виходить за рамки здорового глузду (у ніч на 29 липня був зруйнований один із бараків, загинуло щонайменше 50 українських військовополонених. — Ред.). Після вибуху і пожежі в інтернеті з'явилися списки вбитих і поранених. Свого чоловіка знайшла в числі поранених. Потім ці списки зникли. Офіційної інформації від російської сторони немає. Від української — також. Через «сарафанне радіо» мені повідомили, що мій Арсен перебуває в лікарні у Донецьку. Поранення не важке. Я не можу назвати прізвища цих людей, але я їм вірю і чекаю на офіційну інформацію», — розповідала дружина бранця.

Світлана родом із Ковельського району. Арсен — з Тернопільської області. Позналилися вони на весіллі в Тернополі у 2014 році. Тоді він сказав, що хоче піти в «Азов». У батальйоні — з перших днів створення. Арсен Дмитрик, майор, командир мінометної батареї, позивний Лемко, разом із побратимами мужньо захищав Маріуполь на «Азовсталі». З 2019 року разом із ним несла службу дружина.

«Ми ще не були одружені, коли Арсен запропонував переїхати у Маріуполь. Я довго не вагалася, адже була впевнена у ньому. Працювала перукарем, він служив у війську. Через рік освідчився мені, і ми одружилися. 21 лютого він забрав мене з роботи

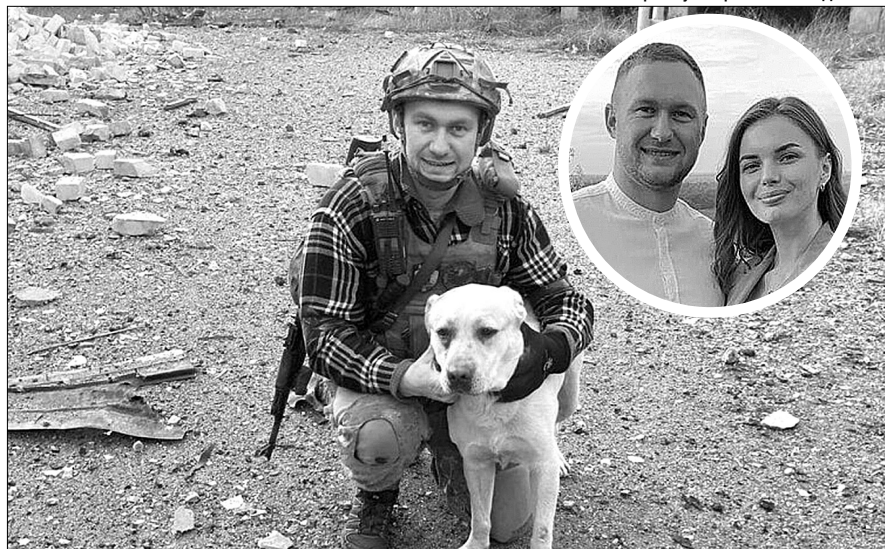


Фото із фейсбук-сторінки Світлани ДМИТРИК.

«Кохано тебе! До зустрічі!» — таке повідомлення одержала Світлана, коли Арсен був уже в полоні. Дякувати Богу, ця зустріч скоро відбудеться.

і сказав, що я повинна їхати додому. Я, звичайно, була категорично проти. Говорила, що самого його не залишу в Маріуполі. Запевнив, що це лише на два тижні (поки все втихомириться, бо лунали погрози з боку росії), а потім повернусь. Я так розумію, що вони теж не сподівалися, що буде повномасштабна війна.

«— Я вірю, що всі хлопці повернуться додому живими, — висловила тоді впевненість Світлана Дмитрик.»

24 лютого зателефонувала подружка і повідомила, що почалася війна. У мене мурашки по тілу і якийсь ступор. Потім написала чоловікові, як він. Арсен відповів, як в принципі і завжди, що «все добре», «все файно», «все прекрасно», «працюємо». Я відчувала його настрої. Вже перед виходом з «Азовсталі» прихилили зовсім інші повідомлення: «нормально», «хреново». Такі слова вже писав. Вони були у складній ситуації, на їхніх очах гинули побратими.

Крім того, його молодший рідний брат теж служив в «Азові». З 15 бе-

резня пропав, значився безвісти зниклим. Арсен дуже переживав за брата, шукав його. Потім російська сторона підтвердила, що він у полоні, але від нього не було жодного повідомлення, дзвінка чи якоїсь звістки.

Перед виходом було кілька позитивних повідомлень. Ми говорили про майбутніх дітей. Він скидав фото з бородою. Казав, що не стрижеться, бо хоче, щоб я його підстригла, хоча потім на відео я бачила його з іншою зачіскою. Вони один одного стригли. У день виходу, 20 травня, сказав, що його довго не буде на зв'язку: мовля, про нього будуть повідомляти інші люди. У мене почалася паніка, бо він мені не казав про ту так звану «евакуацію». Тоді я запитала, чи мені хвилюватися. Він сказав, що «все добре, є більше шансів на життя». Останнє його повідомлення таке: «Кохано тебе! До зустрічі!». І все.

Чекаю його вдома, підтримую його батьків, як можу, вони дуже переживають за синів. Я вірю, що всі хлопці повернуться додому живими, — висловила тоді впевненість Світлана Дмитрик.

Надія ковельчанки не була даремною. Як і тих матерів, дружин 215 військовополонених, котрі на решті звільнені. Сподіваємось, що скоро вийдуть на волю й інші наші героїчні бранці кремля. ■

■ Економіка

Індустріальний парк «Нововолинськ» нарешті стартував

Для нього вже обрали і керуючу компанію — ТЗОВ «Бюро інвестиційних програм» із Києва

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Рішення про створення індустріального парку «Нововолинськ» депутати шахтарського міста прийняли ще в 2017 році. Тоді ж було затверджено концепцію парку, в якій визначили мету — забезпечення економічного розвитку міста, активізацію інвестиційної діяльності, створення нових робочих місць, розвиток сучасної виробничої інфраструктури й завдання, які потрібно виконати у зв'язку з появою нового промислового об'єднання. Але в силу різних причин далі справа не пішла.

І ось на початку серпня нинішнього року в шахтарському місті стартував відкритий конкурс із вибору керуючої компанії індустріального парку «Нововолинськ». До участі у ньому

зголосилося дві компанії. Одну з поданих заявок конкурсна комісія відхилила через невідповідність пакету документів.

Як стало відомо, товариство «Бюро інвестиційних програм» зареєстроване з березня 2021 року в Києві. Керуючим партнером компанії є Олександр Бондаренко, український політик, економіст, підприємець, який у 2019–2020 роках працював на посаді голови Дніпропетровської ОДА.

З переможцем конкурсу впродовж десяти днів укладуть угоду про створення та функціонування індустріального парку терміном на 25 років, з можливістю продовження дії договору за згодою сторін.

Нагадаємо, суб'єктам індустріальних парків буде надано ряд пільг.

Зокрема, звільнення від сплати в'їзного мита або ввезення за пільговими ставками в'їзного мита. Вони можуть також за окремим рішенням з боку органу місцевого самоврядування отримати пільги із земельного податку і податку на нерухоме майно.

Наявність керуючої компанії відкриває початок нового дихання для розвитку промислового потенціалу шахтарського міста. До слова, тут з початку повномасштабної війни знайшли прописку й успішно працюють більше десятка підприємств різного профілю, які переїхали зі Сходу. Відкриття нових виробництв зараз дасть можливість створити нові робочі місця, працевлаштувати не лише волинців, а й внутрішньо переміщених осіб, їх зараз у Нововолинську проживає більше шести тисяч. ■

■ Про це говорять



Фото із сайту maryanivska.dosvit.org.ua.

Чи назвали б совети Івана Висоцького буржуазним націоналістом?

Героя, який поліг за Незалежність, пронесли повз напис «Загинули від рук українсько-буржуазних націоналістів»

На пам'ятник у селі Цегів Мар'янівської територіальної громади звернув увагу декан Горохівського благочиння, настоятель Свято-Вознесенського храму Горохова отець Андрій Сидор

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Того дня селом пройшла довга скорботна процесія з домовиною, в якій лежав молодий захисник України Іван Висоцький.

Цьогоріч 23 вересня йому виповнилося б лише 22. Свого часу його мелодійний голос був окрасою зразкового дитячого гурту-студії «Кобзарик». Він і далі б тишив волинян своїм співом, але не судилося... Іван поліг за Україну 12 вересня у бою на Донеччині.

На одному з роздоріж похоронна процесія зупинилася для читання священнослужителями Євангелія. Увагу отца Андрія Сидора привернула ... п'ятикутна радянська зірка.

— Я був настільки обурений і шокований водночас, що після похорону повернувся на це місце. Не знайшов ні пояснення, ні виправдання, — зауважив згодом священник.

На відео, яке зняв отець Андрій, обеліск солдатам, які загинули в роки Другої світової війни, а зверху на ньому виکارбувані слова присвяти радянським воїнам.

«Нема слів! 30 років Незалежності України! Я стою на місці, де неподалік церква московського патріархату. Гарна, зроблено ремонт. А ось тут — брила з радянським символом. Під ногами — пляшки з-під пива, склянки. А найбільш цікавий ось цей напис: «Загинули від рук українсько-буржуазних націоналістів».

Я розумію: в радянські часи то було модно. Загинув чи не загинув — так пи-

сали. Але сьогодні йде війна з російським окупантом, і мені дивно, що при дорозі, де ходять діти, де ми провадили воїна, загиблого за нас із вами, написані ось ці слова.

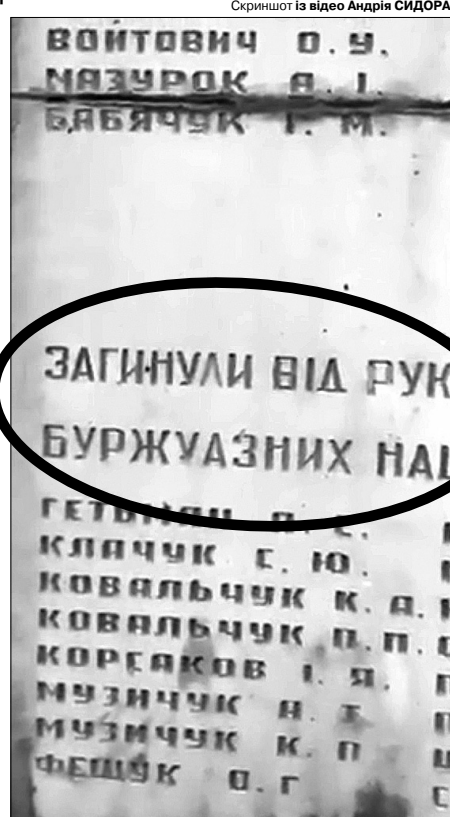
Чи довго таке буде ще тут нашкрябано? Чи ви чекаєте на так званих визволителів? Якнайшвидше, і навіть гріха не буде, якщо в неділю чи суботу це буде здерто, заштукатурено, вигрижено. А зверху — золотий тризуб, а не зірка. Й імена Героїв, які дійсно загинули за волю й незалежність України», — прокоментував свій відеосюжет отець Андрій Сидор.

«**Маємо навколішки стояти перед цією домовиною, разом служити українською мовою, думати, як об'єднати українців.**»

У фейсбуці під цим дописом відразу з'явилися десятки коментарів. Люди нарікали на селищну владу, на московський патріархат та на жителів села.

До речі, цього ж дня, за словами священника, він запитав про це неподобство у голови Мар'янівської селищної ради Олега Басалика, на що Олег Володимирович відповів фразою: «Люди тут такі».

До слова, на похороні Івана Висоцького ніхто зі служителів упц (мп) не вклонився світлій пам'яті Героя.



Скриншот із відео Андрія СИДОРА.

Цей постамент у селі — наче насмішка над пам'яттю наших Героїв.

— Не стримався і звернув увагу на це в своїй проповіді. Де вони? Маємо навколішки стояти перед цією домовиною, разом служити українською мовою, думати, як об'єднати українців, — обурюється отець Андрій. ■

■ Подія

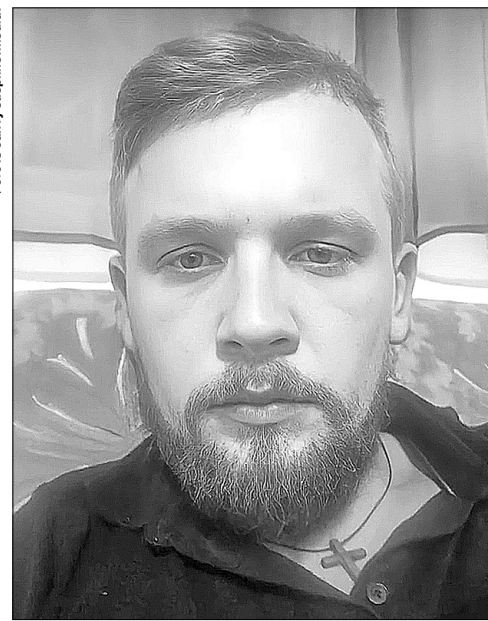


Фото із сайту suspline-media.

У полоні Володимир схуд більш ніж на 40 кілограмів.

Серед звільнених з полону є житель Ківерцівщини

Разом із 214 українцями із російського пекла повернувся уродженець села Борохів Луцького району Володимир Лучко (на фото)

Богдана КАТЕРИНЧУК

Про це повідомив на своїй фейсбук-сторінці голова Волинської обласної військової адміністрації Юрій Погуляйко. У дописі йдеться про те, що боєць був призваний на військову службу на Київщині. Разом із побратимами перебував на території металургійного комбінату «Азовсталь». 17 травня 2022 року потрапив у полон. Очільник виконавчої гілки влади області дякує усім, хто долучився до звільнення українських захисників, і висловлює надію на швидке повернення нашого земляка додому.

В очікуванні 26-літнього Володимира Лучка, який боронив Маріуполь, його мати Оксана. Журналістам Суспільне Луцьк вона розповіла, що її син до початку повномасштабної війни працював за кордоном і не мав військового досвіду. У лютому повернувся в Україну і сказав рідним, що волонтеритиме, але насправді пішов служити в армію. Про те, що син поїхав до Маріуполя, мати, за її словами, дізналася лише 1 квітня.

У списках на обмін побачила ім'я та прізвище сина 21 вересня вночі. О пів на четверту він зателефонував їй із незнайомого номера. Вона відразу впізнала рідний голос. Тоді й почула від Володимира, що не варто шукати його на фотознімках серед полонених, які повернулися в Україну, — не впізнає, бо він схуд більш як на 40 кілограмів: росіяни давали нашим військовим по 100 мілілітрів води та 200 грамів їжі на добу. ■

Країни «Групи семи» (G7) ніколи не визнають правомірність фейкових «референдумів», що організовані росією на тимчасово захоплених територіях України, та закликають всі країни світу також рішуче заперечити цим спробам кремля виправдати власні міжнародні злочини.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині



Степан ГУЛЕЧКО — боєць із селища Турійська;
Володимир ШАХНО — боєць із села Бронниця Камінь-Каширського району;
Віталій ПШИТЮК — боєць із міста Луцька;
Владислав ЛОНСЬКИЙ — військовослужбовець із міста Ківерці;
Андрій САПІГА — боєць із міста Володимира;
Олександр САК — боєць із міста Луцька;
Микола БОГОВІД — боєць із селища Ратне;
Віталій КАВКА — боєць із міста Рожище;
Олег МИТКАЛИК — боєць родом із села Оконськ, що на Маневиччині. Проживав у Великій Яблунці;

Віталій МИРОНЮК — боєць із села Заліси, що на Ратнівщині;
Микола КОНТЕРУК — боєць, який народився і вчився в селі Сокіл, що на Рожищенщині. В армію був призваний не з Волині;
Анатолій ПАНАСЮК — боєць із Луцька;
Петро ГАЛЬЧУН — боєць із села Хорів, що на Локачинщині;
Сергій КОЛЯДИНСЬКИЙ — військовослужбовець родом із села Градиськ, що на Маневиччині. Уже в дорослому віці переїхав на Донеччину, де жила мати.
Сергій СИНОВ'ЯТ — боєць із села Буяни Луцького району.

■ Прямая мова**«Якщо маєш дві руки й дві ноги, значить — годний»**

Пропонуємо прочитати найяскравіші за тиждень думки і цитати

Ірина **ГЕРАЩЕНКО**, народний депутат від «Європейської Солідарності», про готовність німецького уряду приймати у своїй країні російських уклонистів, які тікають від мобілізації:

«Мені ця ідея видається глибоко хибною. Вона не зупинить війну і мобілізацію, а посилить корупцію в РФ і міграційні проблеми в самій Німеччині. Виїзд за кордон продаватимуть, й весь цей непотріб, який щиро ненавидить НАТО, ЄС, «піндосів», «немчуру», зі своїми матюками і хамством ломанеться рятувати свої дупи. Ці «біженці» надто відрізняються від українських жінок і дітей, які тікали від бомб обожнюваного російським народом путіна, якого дезертири і дали шануватимуть більше за Шольца, Меркель, Байдена, Макрона, над якими насміхатимуться і матюкатимуться».

Мені здається, тактика цивілізованого світу зараз має бути іншою. Залізний занавіс з РФ. Замок на кордоні. Стіна і рів з крокодилами. Повна візова заборона. Нехай розвалюють свою тоталітарну халабуду зсередини, а не несуть «руській мир» в Європу».

Джо **БАЙДЕН**, президент США, про так звані референдуми на тимчасово окупованих територіях України:

«російські псевдореферендуми є фікцією, хибним приводом для спроби приєднати частини України силою, що є кричущим порушенням міжнародного права, зокрема Статуту ООН. Вашингтон відкине будь-які результати референдумів і продовжить надавати Україні допомогу у сфері безпеки».

Валерій **ПЕКАР**, громадський діяч, науковець, про мобілізацію в Росії:

«Судячи з новин з північно-східних боїв, уже з перших днів мобілізації забирають всіх, кого можуть знайти, незалежно від віку, стану здоров'я, сімейного стану, військово-облікової спеціальності та досвіду служби. Будь-які нормативні документи не беруться до уваги: якщо маєш дві руки й дві ноги, значить, — годний. Думаю, це пов'язано з двома причинами: об'єктивна — воєнкоми розуміють, що всі порозбігаються й поховаються, тож треба швидко виконати план. Суб'єктивна — воєнкоми розуміють, що чим більше загребеш, тим більше відкупних отримаєш».

Сергій **СТЕРНЕНКО**, відомий блогер та активіст, вважає, що мобілізація не допоможе Росії, але перемога дасться Україні дуже дорогою ціною:

«Ми переможемо. Але надзвичайно високою ціною. Ескаляція несеться ще та. Найгірші очевидні прогнози писати не буду поки, думаю, і так все очевидно. Легко не буде. Буде тяжче. Та потім краще. Ми переможемо. Але надзвичайно високою ціною. Бережіть себе та будьте готові до будь-якого розвитку подій».

Джейк **САЛЛІВАН**, радник президента США з національної безпеки, про погрозу Путіну застосувати ядерну зброю:

«Ми публічно заявляли, що Сполучені Штати рішуче відреагують, якщо Росія застосує ядерну зброю, і що ми продовжуватимемо підтримувати Україну в її зусиллях із захисту своєї країни та її демократії».

Сергій **МАРЧЕНКО**, блогер, про те, чим закінчиться мобілізація для Росії:

«Хай вас не вводять в оману ентузіазм мобілізованих росіян. Він протримається кілька тижнів, поки вони не потраплять без учебки на передок. І поки їх, як донецьких мобіків, не кинуть м'ясом на ЗСУ. А потім, коли ті, хто вижив, побачать половину свого взводу у вигляді фаршу, цей настрій зовсім зміниться. І полетять на росію смс з фоточками, яких не показують у скабеєвої. І тоді почнеться справжній кошмар путіна, який він всіяко відтягував, до останнього відмовляючись від мобілізації. росіяни побачать, що отримують мзди хоч із мобілізацією, хоч без неї. Війна стане остаточно непопулярною. путіна повісять свої ж».

Сергій **РАХМАНІН**, народний депутат від фракції «Голос», вважає, що Путін не блефує, коли погрожує ядерною зброєю:

«Ядерний шантаж президента РФ Володимира Путіна розрахований насамперед на Захід, щоб той вплинув на Україну і вона припинила наступальні операції. Чи означає цей шантаж, що Путін не готовий до застосування ядерної зброї? Я б так не говорив... В усіх випадках, коли є вибір, Путін вибирає ескалацію й агресію. У нього був вибір перед 24 лютого, був вибір зараз, він обирає агресивний варіант, варіант ескалації. Тому, на превеликий жаль, ризик застосування шонайменше тактичної ядерної зброї — про стратегічну не думаю, що йдеться, тому що удар у відповідь буде абсолютною неминучий і страшний, — але, на жаль, на застосування тактичної ядерної зброї Путін може наважитися».

Олена **ШУЛЯК**, голова партії «Слуга народу», вважає, що нардепів колишньої ОПЗЖ не можна позбавити мандату, оскільки це... суперечить Конституції:

«Я можу говорити за ту частину представників ОПЗЖ, які працюють в нашому комітеті (з питань державної влади. — Ред.). Вони працюють дуже конструктивно, підтримують всі ініціативи монобільшості. Із колишньої ОПЗЖ у парламенті сформувалися декілька груп, одна із яких називається «За відновлення України». Мені не дуже подобається, що колишні представники ОПЗЖ використали таку гарну назву для формування своєї групи. Але на сьогодні, можливо, не треба звертати увагу на назви, а потрібно дивитися на те, як ті чи інші народні депутати беруть участь у голосуваннях».

■ Тема № 1**«Вибили росіян з-під Києва, б'ємо на Харківщині, виб'ємо і з Півдня України»**

На південному фронті військові готуються до бойових дій в умовах холодів

Ольга СОКОЛОВА

Олександр Петров, ветеран АТО, який зараз захищає Україну в лавах одного зі стрілецьких підрозділів, розповідає: «Вже осінь — і на передовій, там, де знаходиться наша стрілецька рота, дуже потрібні буржуйки. Ми замовили у Фонду Порошенка і ГО «Справа Громад» 50 дуже якісних буржуйок буквально тиждень тому. І от сьогодні їх привезли».

Петро Порошенко, який заїхав до хлопців, пояснює, що перш за все радіє зустрічі з друзями і побратимами: «Бачитися з військовими і розуміти їхні потреби — це дуже важливо, бо тактично знаєш, що їм знадобиться у боротьбі. Це робить наші зусилля із купівлі та поставки техніки максимально ефективними для забезпечення контрнаступу української армії».

«Тут українці роблять усе можливе, щоб викинути росіян з української землі. Тут я на власні очі побачив їхню міць, мужність та силу. Проте ракетні і артилерійські обстріли зі сторони ворога продовжуються щодня. Ми несемо втрати, але росіяни мають їх щоразу більше. На обличчях наших хлопців немає радості, але є мотивація. Мотивація знищувати, перемагати та відкидати росіян з нашої землі», — ділиться враженнями Порошенко.



Foto is сайту tvverezko.info.

«Після того, як прийняли замовлення на 50 буржуйок, одержав нове: «старлінки», радіозв'язок, ретранслятори, вантажівки та багато іншого. Займемося!» — пообіцяв Петро Порошенко.

П'ятий Президент сказав, що передав «з рук в руки» 50 буржу-

транслятори, вантажівки та багато іншого. «Займемося», — пообіцяв він.

А Олександр Петров додає: вибили русню з-під Києва, погнали на Харківщині — виженемо і з Півдня України. ■

«На обличчях наших хлопців немає радості, але є мотивація. Мотивація знищувати, перемагати та відкидати росіян з нашої землі.»

йок і прийняв нове замовлення: «старлінки», радіозв'язок, ре-

ДО РЕЧІ

За пів року після початку широкомасштабного вторгнення російської армії структури Порошенка з волонтерами передали для ЗСУ допомогу на суму майже 46 млн доларів США.

■ Про це говорять**Як зупинити орду мобілізованих рашистів?**

«Жоден російський удар не повинен залишатися без аналогічної за руйнівними наслідками відповіді»

Одесь ВЕРНИГОРА

Кремль планує кинути на Україну кілька сотень тисяч (називають цифри від 300 тисяч до понад мільйона) нових солдатів, а світ залякати ядерною зброєю. Російський диктатор оголосив в країні «часткову» мобілізацію, яка насправді виявилася масовою і зовсім не вибірковою — гребуть усіх, до кого дотягнуться. Крім цього, за наказом «царя» на окупованих українських територіях Москва провела так звані референдуми, щоб мати підстави оголосити ці землі російськими. А раз так — значить, матиме «право» захищати їх за допомогою ядерної зброї.

Це нові виклики, з якими зіткнулись Україна та її партнери. Як їм протистояти? На думку колишнього секретаря РНБО, начальника штабу партії «Європейська Солідарність» Олександра Турчинова, який зараз боронить Україну на фронті, новими планами рашистів ні в якому разі не можна легковажити, адже ми «маємо справу ще із сильним, безпринципним, жорстоким і безумним

ворогом, якого загнано в кут і який готовий піти у небуття лише разом з усім світом». «Тут не можна не згадати ще одну тезу Путіна: «Навіщо нам потрібен такий світ, якщо у ньому не буде Росії?» — каже Турчинов.

Щодо нової орди, то, на його думку, «відсутність мотивації та професійної підготовки, злагодження та бойового досвіду нашвидкуруч створених частин з примусово мобілізованих орків значно знижують ефект їх застосування». «Разом із тим, значне збільшення чисельності штурмових підрозділів, за спинами яких стоять заградзагони, також не можна недооцінювати», — застерігає експерт РНБО.

Впізнали? Це «пастор» Олександр Турчинов, який зараз захищає Україну зі зброєю в руках.

Foto is сайту turchyinov.com.



Ще більше, вважає Турчинов, Україну і все людство має турбувати «гіпотетичне застосування Путіним ядерної зброї під гаслом захисту РФ від військової загрози». Політик і воїн Олександр Турчинов вважає, що відповіддю на такі залякування має бути не просто масштабне збільшення постачання озброєння нашими партнерами, а акцент саме на «сучасних системах протиповітряної і протиракетної оборони», а також на ракетних комплексах, здатних знищувати ворожі цілі на великій відстані. «Жоден російський удар не повинен залишатися без аналогічної за руйнівними наслідками відповіді. Тільки такі аргументи можуть зупинити знищення наших міст та цивільних об'єктів», — каже Турчинов.

Саме зараз час максимально включитися у стримування Росії усього світу, насамперед США та Британії, які були гарантами нашої безпеки під час ядерного роззброєння. «Путін не застосує жодного ядерного боеприпасу проти України, якщо буде розуміти, що отримає симетричну смертельну відповідь від провідних країн світу. Протистояння вийшло на глобальний рівень, і відповідь державі-терористу та її фюреру повинна бути глобальною!» — переконаний Турчинов. ■

■ У всіх на устах

Нововолинськ чи Володимир: яка лікарня отримає статус кластерної?

Розмови про черговий етап медичної реформи в Україні, який передбачає поділ лікарень на госпітальні кластери, триває вже давно. Але до його реалізації підійшли тільки зараз. Формування мережі лікарень за кластерним принципом має чітко визначити, в якій із них будуть надаватися пріоритетні послуги, яке обладнання і в якій кількості має там бути. Усі заклади планують поділити на надкластерні (на Волині це обласна клінічна та обласна дитяча), кластерні та загальні. В області кластерними мають бути чотири: Луцька міська лікарня, Ковельська і Камінь-Каширська районні. А от щодо четвертої — виникла проблема

Алла ЛІСОВА

ДЕПУТАТИ — ЗА СТВОРЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОЇ КОМІСІЇ

Два сусідні заклади — КНП «Нововолинська центральна міська лікарня» та КП «Володимир-Волинське територіальне медичне об'єднання» — претендують на такий статус, адже це передбачає більше послуг та відповідно — більше фінансування.

Хто переможе? Відомо, що при формуванні мережі госпітального кластеру рішення повинні прийматись на основі реальних показників у роботі двох лікарень, яких досі ніхто не оприлюднив. При цьому в мерії Володимира вже було озвучено, нібито кластерним стане КП «Володимир-Волинське ТМО». Ось після цього й розгорілася боротьба.

В обох містах заговорили про власні пріоритети, які повинне врахувати профільне міністерство під час прийняття важливого рішення. Масла у вогонь, так би мовити, додали гострі дискусії у соціальних мережах, де були вміщені публікації на цю тему. Тон задав депутат Володимирської районної ради Андрій Нагорний, який підготував звернення до керівників району з вимогою все ж таки заслухати на сесії звіт двох керівників медичних установ. Однак більшість депутатів за це не проголосували. Хоча чітко й аргументовано його підтримав місцевий фермер, громадський активіст Юрій Єлева.

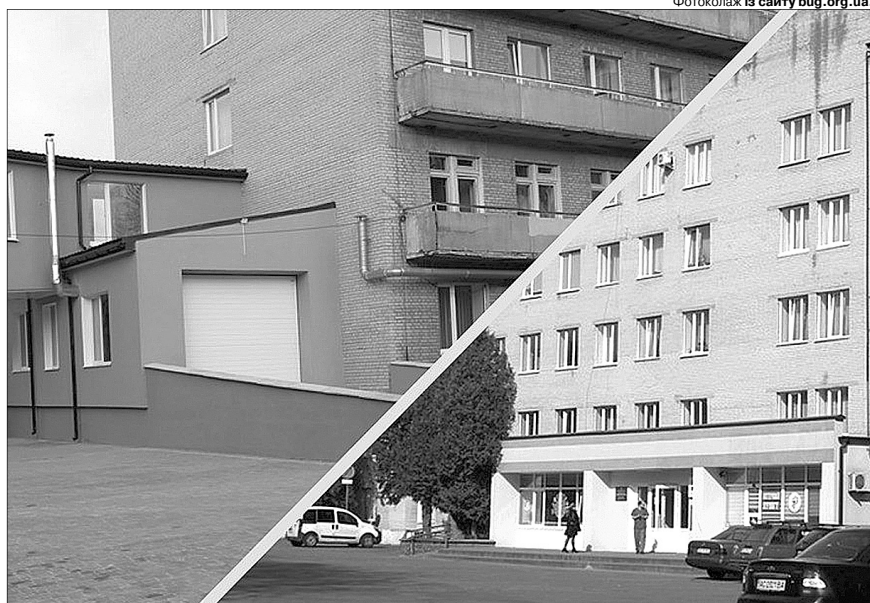
Депутати Нововолинської міської ради на своєму останньому засіданні прийняли чергове звернення до міністра охорони здоров'я Віктора Ляшка, голови профільного комітету Верховної Ради України Михайла Радучького, народного депутата Ігора Гузя, голів облради та ОВА Григорія Недопада та Юрія Погуляйка про необхідність створення спеціальної комісії з визначення кластерної спроможності двох медичних закладів, зазначаючи, що єдиним і безальтернативним претендентом на отримання кластерного закладу охорони здоров'я може бути КНП «Нововолинська центральна міська лікарня». Депутати заявили про свою категоричну незгоду з оприлюдненою стратегією присвоєння такого статусу КП «Володимир-Волинське ТМО», вважаючи, що Нововолинська лікарня відповідає майже всім вимогам кластерної лікарні й має явні переваги над сусідньою.

Нагадаємо, під час останнього візиту на Волинь міністра Віктора Ляшка прозвучали думки саме про надання переваги Володимиру (двом присвоювати територіально недоречно) або, як альтернатива, об'єднання двох лікарень. Остаточне рішення Кабмін має прийняти в листопаді.

ЄДИНА ОПОРНА ЛІКАРНЯ НА ВОЛОДИМИРЩИНІ

Але чи потрібно вигадувати щось нове, якщо у відповідних документах вписані критерії, за якими медзакладу присвоюють статус кластерного?

Насамперед, це вузькопрофільна медична допомога (екстерна допомога, кардіологія, урологія, офтальмологія та ЛОР). І, якщо брати Володимирський район, така надається



Фотоколлаж із сайту bug.org.ua.

Чи переможе здоровий глузд?

лише в спеціалізованих відділеннях КНП «Нововолинська центральна міська лікарня». Саме в цьому закладі працюють і вузькопрофільні спеціалісти: ревматолог, гастроентеролог, нефролог, трансплантолог, торакальний хірург, серцево-судинний хірург, два транспланткоординатори. Це — єдина опорна лікарня у Володимирському районі.

« У такому надважливому питанні не має бути політики. І не повинні переважити над якістю додаткові критерії. Адже йдеться про здоров'я великої кількості людей. »

Тут готове нове приймальне відділення, де пацієнтам відразу роблять кардіограму, УЗД, а також операційний блок, щоб у випадку надзвичайної ситуації на місці здійснити необхідні втручання. У сучасному відділенні екстреної медичної допомоги розгорнуто 7 ліжок, де лікують на рівні сучасних європейських клінік.

Створене відділення на випадок надзвичайних ситуацій. Оснащене централізованим поданням кисню, палатами інтенсивної терапії, апаратами ШВЛ, мобільною рентгенологічною системою, підготовлені дві медичні бригади. Є 24 реанімаційні ліжка та 80 звичайних. На випадок надзвичайних подій це відділення може бути і військовим шпиталем.

У НОВОВОЛИНСЬКУ ЛІКАРНЮ ІДУТЬ З ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ

Усі структурні підрозділи лікарні повністю забезпечені найновішим обладнанням провідних світових брендів, сучасними УЗД-апаратами, фіброскопами, бронхоскопами тощо. Також у закладі є найсучасніша система аргоноплазмової коагуляції для зупинки кровотеч. Упродовж двох років у НЦМЛ надають реабілітаційну допомогу дорослим та дітям після травм і захворювань.

В акушерсько-гінекологічному відділенні почали практикувати безболісні пологи — епідуральну ане-

стезію, яка вже давно використовується у Європі. У Нововолинськ приїжджають народжувати не лише з інших районів Волині, а й із сусідньої Львівської області. Ортопеди-травматологи з допомогою рентгеновської системи, найсучаснішого ортопедичного стола для ендопротезування проводять хірургічне лікування травм та переломів фіксаторами. У найближчих планах — започаткування операцій із заміни суглобів.

У роботі нововолинські хірурги застосовують найновіші технології, маючи на озброєнні найбільш сучасну апаратуру. А загалом у цьому медичному закладі хворі можуть отримати хірургічну допомогу за всіма напрямками, надається весь спектр послуг і наймолодшим пацієнтам. Цьогоріч вперше виконано операцію з трансплантології, в результаті якої було врятовано два життя. А лапароскопічні урологічні операції з використанням ультразвукового скальпеля нововолинські фахівці проводять з 2007 року.

Ця медична установа єдина на Володимирщині забезпечена трьома альтернативними джерелами киснепостачання (рампа з балонами, криогенний газифікатор, киснева станція), які подають кисень у 200 точок. Вона є найпотужнішою в області кисневою мережею. І знову ж таки єдина в районі має окремий корпус інфекційного відділення з окремими боксованими палатами. З 2020-го Нововолинська лікарня збільшила кількість пакетів послуг із 14 до 22 і планує додати ще кілька до кінця року. Її бюджет зріс із 75 мільйонів у 2020-му до 182 мільйонів у 2022-му.

Все вищеперераховане було продемонстровано журналістам області під час престуру. Про це ще раз говорили на відкритих зборах громадськості керівники Нововолинської лікарні, депутати міської, районної та обласної рад, керівники, громадські активісти шахтарського міста, наголошуючи, що у такому надважливому питанні не має бути політики. І не повинні переважити над якістю додаткові критерії. Адже йдеться про здоров'я великої кількості людей, які хочуть ближче до місця проживання отримувати якісні медичні послуги.

Чи почують голос громадськості у високих столичних кабінетах? ■

■ Пульс тижня

П'яний водій, утікаючи від прикордонників, збив електроопору

За повідомленням пресслужби Західного регіонального управління Держприкордонслужби України — Західний кордон, ввечері 22 вересня черговий наряд намагався зупинити легковик на контрольному посту в одному з населених пунктів Володимирщини

Богдана КАТЕРИНЧУК

Водій зухвало об'їхав правоохоронців та продовжив рух, набираючи швидкість. Далеко втекти правопорушнику не вдалося — він не впорався з керуванням і врізався в електроопору. Як з'ясували прикордонники, за кермом був 43-літній чоловік. Він ледве тримався на ногах та мав явні ознаки алкогольного сп'яніння. Стосовно втікача охоронці кордону склали адмінпротокол за злісну непокору законному розпорядженню прикордонників. Про подію поінформували співробітників патрульної поліції, які склали на правопорушника ще два протоколи: за керування транспортним засобом у стані алкогольного сп'яніння та порушення правил дорожнього руху, що спричинило пошкодження транспортних засобів чи іншого майна. ■

За вбивство собаки з особливою жорстокістю чоловікові світить ув'язнення

Волинська поліція вручила підозру 40-річному мешканцю Ківерців, який ударив чотирилапого декілька разів об стіну, й той загинув

Олена ВОЛИНЕЦЬ

23 вересня слідчі оголосили зловмиснику про підозру у скоєному злочині за ч. 3 ст. 299 Кримінального кодексу України. Йдеться про жорстоке поводження з тваринами. За вбивство чотирилапого порушнику загрожує позбавлення волі від терміном 5 до 8 років. ■

Посвідчення купив, а їздити не навчився

11 травня цього року чоловік вчинив ДТП, керуючи мотоциклом Kinlon

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Зокрема, мотоцикліст допустив зіткнення з кінною підводою, яка виїжджала з другої рядної дороги на головну. Коли ж на місце пригоди приїхали поліцейські, водій двоколісного транспорту надав їм підроблене водійське посвідчення, що й виявили правоохоронці.

З'ясувалося, що у липні 2020 року обвинувачений звернувся до нествановленої особи в Instagram, з якою домовився про виготовлення посвідчення водія за сім тисяч гривень. Таким чином, надавши свої особисті дані, отримав підроблене водійське посвідчення категорій «А1», «А», «В1», «В». У суді чоловік, який працює майстром електронного обігу деревини ДП «Володимир-Волинське ЛМГ», повністю визнав свою вину. Як стало відомо з вироку Володимирського суду, йому призначено покарання у вигляді обмеження волі на строк два роки, однак замінено його на рік умовного. ■

Поки жінка гостювала, односельчанин украв її мобільку

Прикрість сталася із жителькою села Цегів Луцького району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Скориставшись відсутністю господині, молодий чоловік понишпорив у її хаті, шукаючи, чим би поживитися. На столі побачив мобільний телефон вартістю 2200 гривень і поціпив його. Працівники відділення поліції № 2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції знайшли злодія по гарячих слідах. Ним виявився 23-літній односельчанин потерпілої. Відомості про цю подію горохівські поліцейські внесли до Єдиного реєстру досудових розслідувань. Правоохоронці вкотре закликають усіх навіть на кілька хвилин не залишати свої помешкання відчиненими, а цінні речі — на видноті. ■

Життя з чистого аркуша

І запитав Євген у 6 дітей Євгенії: «Ви віддасте свою маму за мене заміж?»

Війна зруйнувала і найближчі плани новоствореної сім'ї, і будинок, який вони придбали та хотіли розширити

– Сьогодні нам вже нема куди вертатися, – каже переселенка з Луганщини Євгенія Зароченцева, яка зі своїми сімома дітьми знайшла прихисток у селі Зимне Володимирського району. – Наш будинок у Привільному розбитий, розграбований...



Ось вони, шестеро дітей Євгенії, яким Євген Кручинін замінив батька.



Євгенія з донькою Поліною на території Зимненського монастиря, в храмі якого переселенці цього року на Великдень святяли паску, а на Спаса – яблука.

Катерина ЗУБЧУК

«НЕ В МЕНЕ ПОПРОСИВ РУКИ І СЕРЦЯ, А В МОЇХ ДОНЬОК І СИНІВ»

До зустрічі з переселенцями я знала від голови Зимненської громади В'ячеслава Католика, що в цій багатодітній сім'ї – семеро доньок і синів. І це при тому, що батьки молоді, тож було припущення, що, може, є й прийомні. Все стало ясно зі слів жінки після нашого знайомства: шестеро дітей від першого шлюбу Євгенії Зароченцевої і лише сьомий, найменший Максим, – Божий дарунок їй та її обранцеві Євгену Кручиніну, з яким вона у парі всього три роки. А за цим мимовільне подивування уже з приводу того, чи не боявся чоловік брати жінку з таким гуртом малечі?

– Виходить, що ні, – каже вона... І далі – розповідь про те, як вони знайшли одне одного після того, як не склалося в обох життя у першому шлюбі:

– Дякую фейсбуку – це він нас звів. Обмінялися фотознімками, написав мені Женья у месенджер, так і познайомилися.

Чоловік, виявляється, родом із Володимирки. Він – військовий. У званні старшого лейтенанта служить у 24-й бригаді, яка базується в Яворові на Львівщині. А на той час його підрозділ був на Сході України – у Мар'їнці на Донеччині. То виходить, ще й війна вела їх до того, аби перетнулися їхні життєві шляхи.

– Після заочного спілкування Женья прийшов до нас навесні 2019 року – на Пасху, – пригадує Євгенія, – потім у серпні – на мій день народження, коли мав відпустку. Ми в кафе разом із дітьми відзначали іменини. От тоді він і спитав у неї: «Віддасте свою маму за мене заміж?». Незабутній момент – не в мене попросив руки і серця, а в моїх доньок і синів. Вони ж ніби чекали цих слів. У відповідь прозвучало дружне: «Бери!».

Через рік у сім'ї було вже не шестеро, а семеро дітей. Народився їхній Максимко. А ось зареєструвати шлюб пара збирається тільки тепер – вже й заяву подали до Володимирського рацсу. А ще важливішим вважають церковний шлюб, тож думають з часом повнічати. Де це буде – у храмі Зимненського монастиря, який дуже сподобався Євгенії, чи міста Володимирки, де багато древніх святинь, то ще не вирішили – Перемоги треба перш дочекатися.

«НАМ НЕМА КУДИ ПОВЕРТАТИСЯ...»

– 22 лютого у Привіллі – День міста, – розповідає Євгенія, повертаючись до подій, які змінили життя, що більш-менш налагодилося після пережитого у 2014-му. – І наступного дня все було спокійно. 24-го вранці діти до школи пішли. Старший син повів меншого Данилка в садочок. Аж, бачу, чомусь вернувся. Виявляється, вихователька сказала, щоб ішли додому. Вмикаю телевизор – все зрозуміло. Наступного дня й телевизор не був потрібний – уже добре чули, як бабахкає. І з кожним днем ставало все страшніше. Підеш у магазин і думаєш, як вернутися додому. Пожежі в місті, дим, над головою щось летить. Техніка військова на вулицях. Зовсім близько біля нашої хати, за палісадником, танки стояли.

й зриватися з обжитого місця. І я до останнього сиділа вдома. Аж коли пустили з Привільного евакуаційний автобус і люди масово рушили в дорогу, то й я з дітьми зібралася. Це було 17 березня. Мама моя нібито нас тільки проводжала, а сама мала залишатися. Але в останню хвилину я підійшла до водія й спитала, чи буде ще одне місце (записувалася ж на рейс попередньо). Він сказав, що знайдеться. І тоді я маму буквально затягнула в автобус.

Вже будучи в безпеці на Волині, жінка дізналася від сусіда, який пізніше теж виїхав із Привілля й зулупився на Львівщині,

динок – без вікон, без дверей. І дах знесло. Все розграбовано. Нема нам куди повертатися...

Про непросту дорогу на Волинь такий спогад:

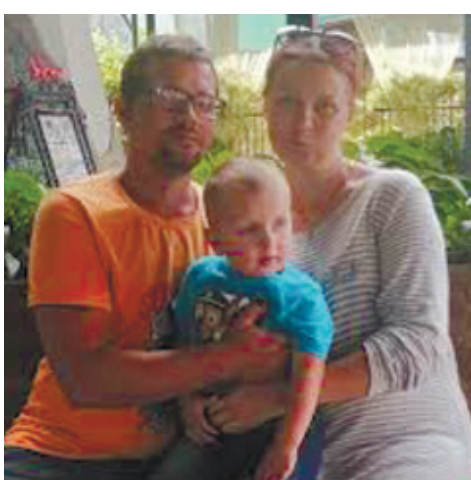
– З Привілля автобусом добралися до залізничної станції. Далі електричкою – до Слов'янська, а звідти поїздом – на Львів. Це ж березень. Холодно. На Київщині ще бої. Лише десь за годину до Шепетиків стало спокійно, а то страх не полишав. Їхали ж у темному вагоні зі світломаскуванням, який так швидко мчав і його так хитало, що, здавалось, міг перекинутися. 18 березня ми

Їхали у темному вагоні зі світломаскуванням, який так швидко мчав і його так хитало, що, здавалось, міг перекинутися.

що 18 березня в їхньому місті почалися бої. Підстанція, яка живить шахту, окупанти підірвали...

– Виходить, ми вчасно зібралася в дорогу – встигли порятуватися, – каже Євгенія. – А скільки загинуло під обстрілами! Моя подруга втратила двох синів-підлітків, один з яких – мій похресник. Отак виїшли безневинні діти на вулицю, а додому не вернулися. Від сусіда знаю, що наш бу-

були у Львові. Нас зустріла моя свекруха. На автобус, який ішов до Володимирки, вже не встигли. При евангельській церкві нам дали притулок. І нагодували, і забезпечили засобами гігієни. А наступного дня волонтери, яким ми дуже вдячні, своєю машиною довезли нас аж у село Горичів на Володимирщину. На дачному масиві, неподалік будиночка свекрухи, я винайняла житло для своєї сім'ї.



Подружжя і їхній спільний син Максимко.



Першокласник Іванко.

«МИ ПРИЇХАЛИ НА ВОЛИНЬ З ДВОМА ЧЕМОДАНАМИ, В ЯКІ ПОКЛАЛИ НАЙНЕОБХІДНІШЕ»

На дачному масиві й жила багатодітна родина – дев'ять чоловік тулилися у двох кімнатках. Тісно було, за словами жінки, але то ще пів біди. Мучило, як то діти в холодну пору добиратимуться до школи в Зимне (у сім'ї ж п'ятеро школярів). Як навчатимуться за потреби онлайн, коли тут нема інтернету? Та що інтернет – на дачах, аби подзвонити й «швидку», наприклад, викликати до котрогось із малих, то ще треба підходяще місце знайти, де є зв'язок.

– Шукаючи вихід, – розповідає Євгенія Зароченцева, – я пішла до голови Зимненської громади В'ячеслава Католика. Просила, аби допоміг знайти в селі будиночок за розумну плату. А він запропонував поселитися в приміщенні колишньої сільради, що стояло пусткою. Привів мене, щоб я подивилася, сказав: «Думай». А що думати? Це ж такий хороший варіант...

У цьому будинку, який був в основному й умебльований, ми розмовляли із переселенкою, котра, як каже вона, дуже вдячна і за житло, і насамперед за ту людську доброту, яку відчула в Зимненській громаді з перших днів. Жінка розповідала:

– Люди несли картоплю, закрукити, речі якісь. Голова громади запропонував гуманітарну допомогу. Ми всьомо були раді, бо ж приїхали на Волинь із двома чемаданами, в які поклали найнеобхідніше, аби на перших порах було в що переодягнутися дітям. Ясно, що й документи...

До речі, того дня, коли ми зустрілися з Євгенією, її чоловік якраз був у відпустці. Але вдома ми його не застали, бо, скориставшись гарною погодою, разом із тещею виїхав картоплю на дачі. П'ять школярів ще не вернулися з уроків. Тож з мамою були лише наймолодші Данилко й Максим. Маленькі хлопчики забавлялися, один поперед одним показували свої іграшки – їм ще важко осягти, що на їхнє дитинство випала війна. Колись мама розповість синам і про місто, де вони народилися, і про те, як везла їх, рятуючи від біди, на Волинь. А от старші ще довго згадуватимуть пережиті страхоття. Не випадково, як розповіла Євгенія, третьюкласниця Поліна не на жарт злякалася й розплакалася, коли перший урок у школі почався з повітряної тривоги й дітей повели в укриття. «Мамо, а сюди нічого не прилетить?» – допитувалася, пам'ятаючи смертоносні вибухи у Привільному. ■

Герой із сусідньої вулиці

Ігор Скучинський до останнього захищав побратимів і вижив після двох клінічних смертей

Вояка 14-ї ОМБр, який у мирному житті був тренером з гирьового спорту, удостоєно двох орденів за відвагу в боротьбі з росіянами. Попереду в чоловіка протезування й реабілітація в Німеччині

Олена КАЛЕНЮК

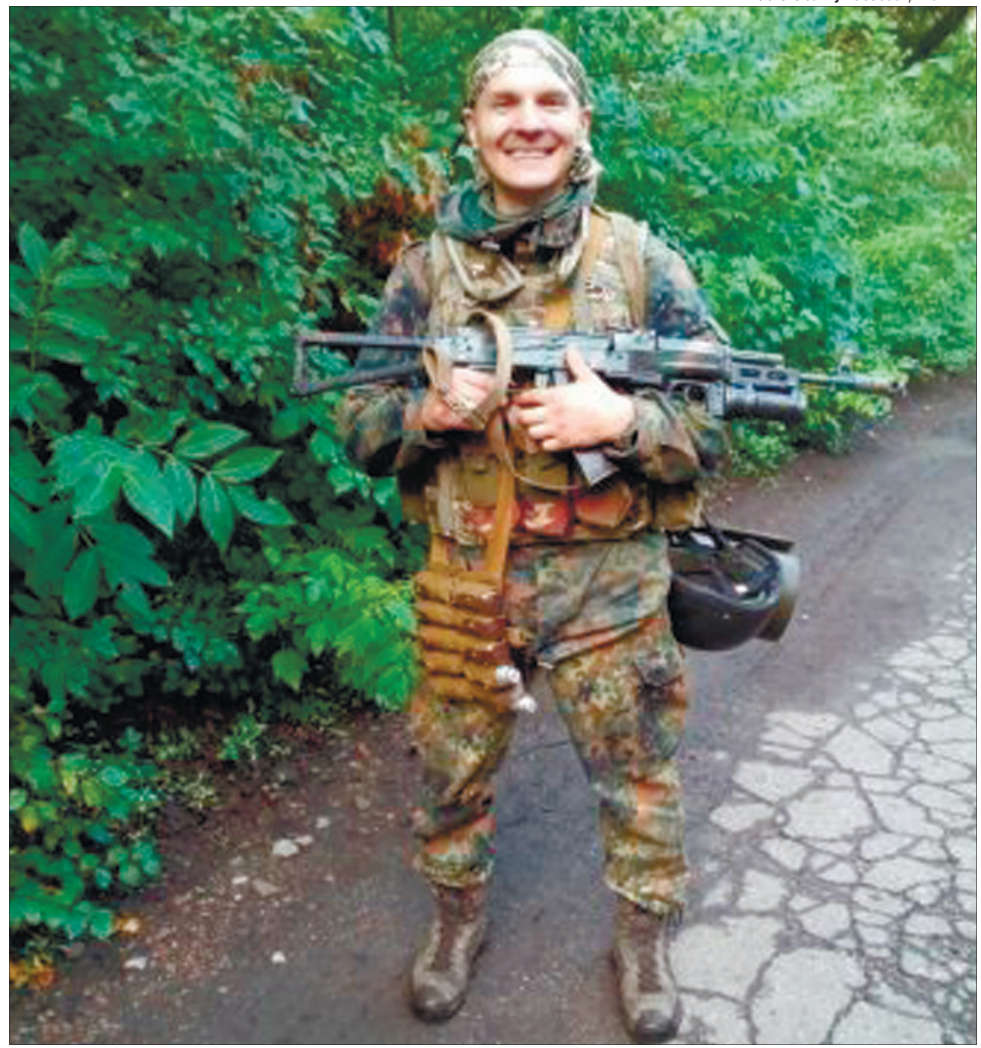
«ТИ ХОЧ ЗНАЄШ, КУДИ ТИ ЙДЕШ? ТИ ЙДЕШ ТВОРИТИ ІСТОРІЮ!»

Про бойові подвиги 35-річного лейтенанта 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого, керівника розвідувального взводу Ігоря Скучинського можна знімати фільм. З початку війни йому довелося брати участь у важких боях, про які, вочевидь, не забуде ніколи. На Київщині наш земляк (а родом чоловік з Локач Володимирського району) разом із побратимами розбив колону ворога, завадивши росіянам просуватися далі у напрямку Житомира. Ще один запеклий бій, за який захиснику вручили нагороду, відбувся на Миколаївщині. Саме там він прийняв вогонь на себе та отримав важкі поранення. Оповідаючи про ті події, Ігор називає їх «яскравими моментами», хоча тоді він втратив ногу й досі носить у тілі десять осколків.

Ігор Скучинський до війни підіймав гирі й учив цьому дітей у володимирському клубі «Любарт» (один із його вихованців став чемпіоном України серед юніорів). Сам Скучинський має звання майстра спорту з гирьового спорту, є учасником всеукраїнських спортивних змагань та змагань ЗСУ, тричі виборював першість України, п'ятиразовий чемпіон Волинської області. Має чимало нагород та дипломів. Цікаво, що любов до цього виду спорту в нього почалася з книжки про Леоніда Жаботинського – легендарного українського важкоатлета.

У 2017 році Ігор підписав контракт на військову службу. Дуже швидко став командиром розвідувального взводу 14-ї ОМБр. Як зазначається на сайті Головного управління розвідки Міністерства оборони України, керівництво неодноразово відзначало не лише його досвідченість, а й аналітичне мислення, інтуїцію. Ні для кого не секрет, що розвідники найперше мають оцінити ситуацію, тож від них залежить успіх бою. Ігор не раз опинявся у складних обставинах, але завдяки своїй миттєвій реакції, швидкому аналізу рятував не тільки себе, а й підлеглих... 24 лютого сталося Ігоря Скучинського на Київщині.

Він і не приховує, що першого разу, як побачив колону ворожих танків, йому стало страшно: «Мали завдання не допустити просування орків на Житомир. За останніми даними, це була колона з двадцятьма танків у супроводі двох гелікоптерів. Коли ми з хлопцями збиралися, хтось запитав: «Скучинський, ти хоч знаєш, куди ти йдеш? Ти йдеш творити історію!» Ми зайняли вигідні позиції на пагорбах. Звідти добре було видно центральну дорогу. Саме заходило сонце і сліпило росіян. Чесно, я злякався, коли побачив колону, який не було кінця-краю. А на БМП ворогів – як мурах! Ми розуміли, що наші сили нерівні, бо мали лише



Старший лейтенант ЗСУ знає, що Перемога не за горами.

два танки та стареньку БМП, але мусили їх зулупити! Хлопці-танкісти та екіпаж бойової машини діяли героїчно».

Захисник розкаже, як буквально за 20 хвилин бою його підрозділ знищив 14 машин, а близько 50 пошкодив: «Навколо лежали трупи росіян, і їхні ж танки розверталися по них, аби втекти. Як потім уже нам стало відомо, завдали 730 санітарних втрат особовому складу рф – це вбиті та поранені. Я доповів командирю, що завдання виконано».

Окупанти, які не встигли схватитися, здалися у полон розвідникам, серед них

рю його вручили, мало що не коштував його життя.

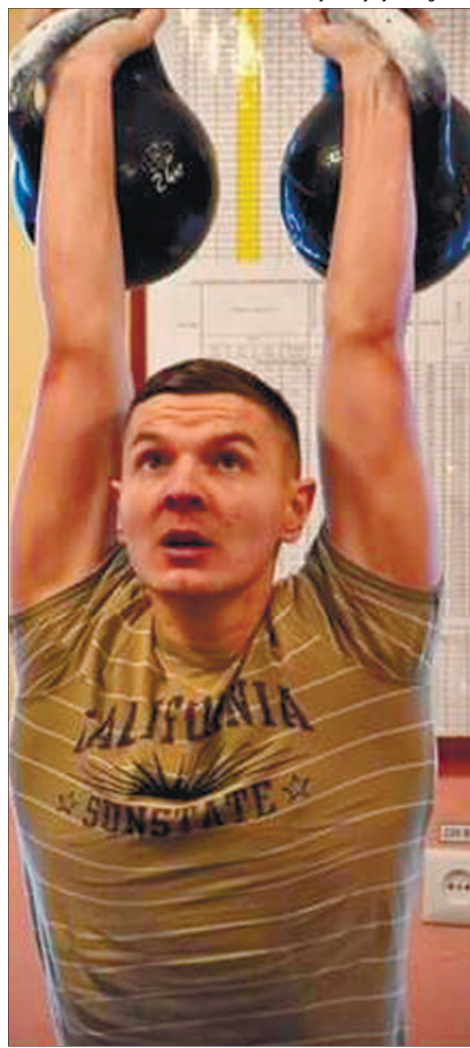
«ЛЕЖАВ ПІД ВОГНЕМ І ДУМАВ, ЩО, ЯК ВЛУЧАТЬ У ГОЛОВУ, ТО КАПЕЦЬ»

Старший лейтенант згадує, як мусив прийняти бій та прикрити відхід побратимів з місця бою біля села Партизанське на Миколаївщині. Військові на той момент проводили дорозвідку, перевіряючи, де розмістився ворог, оскільки українські сили планували наступ для звільнення міста Снігурівка. Ось

Навколо лежали трупи росіян, і їхні ж танки розверталися по них, аби втекти. Як потім уже нам стало відомо, завдали 730 санітарних втрат особовому складу рф – це вбиті та поранені.

було троє офіцерів. Ігоря та сімох його побратимів за цей бій відзначили. 13 квітня Указом Президента старший лейтенант Ігор Скучинський був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня. А вже 22 липня героя знайде ще одна висока відзнака – орден Богдана Хмельницького III ступеня. Вчинок, за який Іго-

рю про це розповідає сам військовий: «Розпитували у місцевих, і більшість нас запевняла, що попереді нікого нема. Але мене дуже все насторожувало. Тож, пройшовши більшу частину шляху, прийняв рішення за допомогою квадрокоптера обстежити територію. Ми виявили ворогів, але й вони помітили нас. Почала працювати їхня БМП. Оцінивши



Лікарі казали, якби не постійні заняття спортом, організм не справився б із кровотратою.

ситуацію, зрозумів, що своїми силами ми не впораємося, – дав команду на відступ. Щоб прикрити хлопців, почав стріляти по росіянах, викликаючи вогонь на себе.

Ще до того, як знепритомнів, Ігор встиг доповісти про ситуацію керівництву. Про той бій він розповідає так: «Вони лулили осколково-фугасними зарядами. У мене весь бронік був в осколках, поранило ногу, попереk. Від великої втрати крові став не-притомніти... Коли наші вдарили з мінометів, орки відступили. У мене злетіла каска. Лежав під вогнем і думав, що, як влучать у голову, то капець. Та Бог оберігав. А потім до мене підповз солдат Ніделкін і на ремені з автомата взявся відтягувати до своїх. Пів дороги сунув, а там уже забрала швидка».

Потім була ампутація, критичний стан, дві зупинки серця, але завдяки медикам Кропивницького Ігор вижив і тепер щиро радіє, що може обіймати рідних та донечку Єву. До речі, хтось із лікарів у розмові згадав, що якби не постійні заняття спортом, серце не витримало б. Нині захисник готується до протезування в одній із німецьких клінік (домовленість про це існує завдяки партнерству міст Володимирки та Цвікау). А нещодавно Ігор Скучинський подякував усім, хто долучився до збору коштів на протезування, та розповів, що думає про перемогу України: «Зараз нося опускати нема коли. Йде війна. У хлопців бойовий дух високий. Ціль одна – знищити ворога. Хтось виконує завдання, а хтось хоче помститися за побратимів, друзів, братів, адже є багато, що батьки з синами в бригаді воюють... Я думаю, що Перемога не за горами. Дату не можу сказати, тому що війна – це не 100% математика. Командування в нас задачі ставить конкретно, люди мають високий патріотичний дух, мотивацію, і – дякувати Богу – народ України згуртувався!».

За матеріалами gur.gov.ua, відеосюжету відділу зв'язків з громадськістю та ЗМІ Володимирської міськради.

ТІЛЬКИ ФАКТ Колишній президент і прем'єр-міністр Монголії Цхагіягін Елбедгорж (на фото) закликав бурятів, калмиків і тувинців не воювати в Україні та втекти від мобілізації до Монголії. Елбедгорж – великий друг України, закінчив Львівський військово-політичний інститут за спеціальністю «військова журналістика». До речі, виховує 25 дітей (21 з них – прийомна).

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом! Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь» на місяць (30 грн), щомісяця матимете шанс виграти 1000 гривень! ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61 136 (для читачів інших областей). Роззнайтеся про акцію сусідам!

Погляд

Алла ЛІСОВА,
редактор відділу економіки
газети «Волинь»

А ви вже подбали про буржуйку?

З наближенням холодів усе частіше почали говорити про те, як пережити зиму, яка через війну може стати найскладнішою за усі роки незалежності України. Тривоги з цього приводу звучать і в Європі, де суттєво підскочили ціни на газ, там готуються до повної блокади та важкої зими

Через бої в Україні зруйновано багато газопроводів, ліній електропередач та підстанцій, інші росія продовжує системно знищувати. Всі стали свідками, як один із нещодавніх обстрілів критичної інфраструктури залишив Харків на певний час без світла та води. Тож всього можна чекати від окупанта «без гальм». І до всього треба бути готовим.

Днями до моєї мами, яка живе в селі, завітав її брат з Нововолинська. Кинувши оціночний погляд на кахельні грубки газового опалення, запитав: «А як думаєте взимку грітисся? Бо я вже закінчив свою піч-буржуйку».

Майстер на всі руки, дядько Валерій зі знанням справи почав розповідати про добре відомий, але останнім часом дещо призабутий варіант «простого опалення». Каже, зробити буржуйку своїми руками зовсім нескладно, для цього можна використати підручні матеріали, які завжди знайдуться у господарстві. І розповів, як за тиждень сконструював металевий ящик із дверцятами, поставивши його на чотири ніжки. У задній частині вивів патрубок, що має з'єднуватися з димоходом. В такій печі, зазначає, чудово згорятиме все: дрова, вугілля, папір, картон, торф... Заодно можна утилізувати весь непотріб, що накопичився. Використає свою «піч» для обігріву дачного будиночка, куди, в разі відсутності газу та електрики перебереться з міської квартири перезимувати. Плитку з варильною поверхнею, на якій можна готувати їсти, зробив багато років тому. Нею користуються часто в літній період для приготування обідів на природі, а також у сезон консервацій.

Тож, виходить, буржуйку можна зробити своїми руками. А як саме — безліч варіантів можна знайти в інтернеті. Або купити, адже чимало фірм теж почали їх виготовляти.

Це вихід для тих, хто мешкає у приватному секторі. До речі, крім буржуйок, там у пригоді стануть муровані печі і каміни, а їжу можна зварити на мангалі або просто на вогнищі на вулиці. А як перезимувати в багатоквартирному будинку?

З найбільш прийнятних — завести кота, який був би носієм живого тепла ☺. Цікавий допис із безцінними порадами на цю тему прочитала на фейсбук-сторінці уродженки Нововолинська, української письменниці, експертки з формування громадської думки, відеоблогерки, засновниці волонтерської просвітницької програми «Як не стати овочем» Оксани Мороз. Отож, вона під заголовком «Список «Зима в квартирі» подає перелік того, що потрібно зробити.

Насамперед вона радить подбати про термозахист вікон, у тому числі плівкою. Необхідно мати обігрівачі — електричний і газовий (керосиновий) на випадок відсутності й електрики, й опалення. Не слід забувати про безпеку, тому варто застосувати очищувач та зволожувач повітря. Електроковдра, простиралло та а-ля вальянки — це коли при наявності світла не буде опалення або буде мінімальне. Водяні грілки — теж крута штука. Спальний мішок, термоковдра (туристична), термобілізна, хімічні грілки-вкладки у взуття — на мінусову температуру.

У розділі «Світло» знайдете інформацію, що потрібно мати в разі відсутності електроструму. Повербанк — це оптимальне рішення для ноута й телефона на кілька днів. Плюс вони добре заряджаються в машині. Роутер для альтернативного мобільного інтернету, свічки, ліхтарики, батарейки...

Потрібно подбати про запас питної води в бутлях та в пляшках, їжу, яку можна споживати без підігріву і варіння. А ще — корм для свого чотирилапого, якщо є, і пальне для чотириколісного. Ліки — само собою.

Словом, можна ще багато корисного почерпнути з написаного Оксаною Мороз, постійного запрошеного спікера Києво-Могилянської бізнес-школи. Використала цей блок не для реклами землячки, а з користю для нас, бо часто починаємо бити на сполох, коли грім уже вдарив. ■

■ Спеціальний репортаж

Цей прапор займе почесне місце в музеї групи компаній ТМ «ВІЛІЯ».

«Вночі в окопах усі говорять українською...»

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ, головний редактор газети «Волинь»

Закінчення. Початок на с. 1

«УАЗИК З ВОЛИНІ ВЖЕ НЕ ОДИН РАЗ НАШЕ ЖИТТЯ ВИРИВАВ ІЗ ЛАП СМЕРТІ»

— Бачили відео, як ми з Ухманом (Михайло Ухман — військовий журналіст. — Ред.) проривалися у Піски під обстрілами? Вас теж провезу. Є у мене тут маршрут, я вже його «Золотіє кільце» називаю. Крутіших атракціонів на планеті, напевне, немає... — Олексій-Пельмень обнімає мене при зустрічі.

Уже втретє зустрічаємось, постійно переписуємось, тож про мене знають і його друзі.

— Цей УАЗик, подарований «ВІЛІЄЮ», вже не один раз наше життя виривав із лап смерті, — підходить до нас побратим херсонця Пельменя полтавець Парус.

...Через кілька днів пишу Олексію, що на Волині в санаторії «Лісова пісня», за якихось 5 кілометрів від білорусі, хтось вивів фарбою на стінах: «путин, спаси нас!»

Пельмень відписує: «Якщо справді захочете знайти, то знайдуть. Мої колеги-розвідники точно вирахували б... А яка ця «Лісова пісня»?

І я не знаю, як описати солдату-херсонцю, який уже 8 років на війні, красу поліської природи. Пишу: «Така, як співаєтьсся у пісні «Волинь моя», яку ви дуже любите».

«НАШІ ВОЇНИ НА ЗВІЛЬНЕНИХ ТЕРИТОРИЯХ ДІЛЯТЬСЯ УСІМ ІЗ НАСЕЛЕННЯМ»

У Краматорську кілька разів чули доволі потужне бух-бух. Увімкнулася сирена (вона тут майже весь час гуде), почали літати швидкі.

— Це ракетами вдарили по приватному сектору Краматорська, — читає стрічку новин підприємець Віктор Горбач.

Перед тим ми говорили про роль волонтерів і чи треба, скажімо, везти з Волині на Схід мінералку або туалетний папір.

— Все треба, все важливо: від пари шкарпеток до тушонки чи буханця хліба. Уявіть, якщо на Краматорськ, у якому до нинішньої війни жило понад 150 тисяч населення, працює всього кілька магазинів і аптек. А наші воїни, коли звільняють територію, діляться усім із людьми... — говорить Віктор Петрович. — Я, наприклад, на другий день, коли рашисти відійшли від Києва, попов у Димер, Катюжанку, Іванків... Там була зірвана дамба, все підтоплене. То перше, що запитували, було вода, хліб, папір, цигарки та солодощі малечі, а тоді — вже їжа. Сьогодні, знаю, Дед Волинь в Ізюмі роздає людям те ж саме із допомоги...

«Я РУССКИЙ БЫ ВЫУЧИЛ ТОЛЬКО ЗА ТО, ЧТО НАДО ДОПРАШИВАТЬ ПЛЕННЫХ»

— Псевдо конкретного я не маю. На нас усіх кажуть «м'ясо», бо я з піхоти...

Андрій бере своєю простотою і водночас глибиною думок — а-ля Остап Вишня і Ернест Гемінгвей.

— Яка головна зброя піхоти? Лопата, а потім уже «калаш»... Хочеш жити — мусиш закопатися хоча б по яйця, — прямо каже. — Ми ж маємо протримати оборону, поки наші відступають, а з початку війни багато відступали... — закурює. — Зберезня по вересень — за ці сім місяців, можливо, максимум із місяць назбирається, що не було боїв... Хлопці вночі часто уві сні кричать... Добре, що я ніколи не бачу снів. Як лампочка: клац — вимкнулося світло — заснув, прокинувся — клац — увімкнулося...

«Оцей дядько із сивими вусами — Володимир Яковчук — тільки покладе руку на мотор тепловоза — і одразу визначить, як той працює. Шаман-машиніст!»

Для мами він увесь час на зборах у Полтавській області. Говоримо про те, що зараз «лагідно українізацією» ми багато не здобудемо — отримали історичний шанс нарешті мати свою «мову і віру».

— Я русский бы выучил только за то, что надо допрашивать пленных, — і на це знаходить жарт Андрій. — Якщо серйозно, то вночі в окопах усі говорять українською, бо на кожне російське слово реагують автоматною чергою...

— Знаєте, — затим продовжує, — я так мрію повернутися у Северодонецьк на вулицю Курчова... Хочу подивитися в очі одному «населенню»... Людьми їх важко назвати, от «вата», «вата ватяна» — це точно про них. Як ми стояли, то щодня годувалися у нас, казали «роднінькіє наші». А як захопили росіяни — одразу побігли до москальських телевізійників — і «роднінькіми» стали вони, а ми вже «фашистами»...

Так хочеться, щоб мрія Андрія здійснилась.

ПІСЛЯМОВА

...Спалахи ріжуть-розрізають небо. Цього разу це справжня сильна затьяжна гроза і зір взагалі не видно... Але разом із блиском від блискавок світліють і думки про людей із ТМ «ВІЛІЯ», яких відкрив під час цієї поїздки.

Фото Олександра ЗГОРАНЕЦЬ.



«Найбільша мрія — повернутися додому», — усміхається Олександр Бірук, який у мирний час працював в одному з відділень «ВІЛІ» у селищі Луків Ковельського району.

Ну де таке бачено, щоб «пані президентша компанії» Ірина Анастоліївна нарівні з усіма вантажила у буси (а їх було 6!) подарунки для воїнів! Хлопці, побачивши це, запрацювали, здається, з потроєною енергією.

Спалах! Це згадують слова директора ТОВ «Волинь-Зерно-Продукт» Сергія Супрунюка, який в одному з інтерв'ю сказав, що буквально «любить всунути руки в землю», а тепер, дивлячись на незібрані поля і сотні гектарів землі з написами «Обережно, міни!», бідкався, скільки ж то років треба буде, щоб очистити родючий ґрунт південного сходу від воєнного начиння і збирати врожаї.

Знову блискавка! А у мене перед очима, як Володимир Мачулка — людина-завгосп корпорації, в якій у кожному бусі «все чітко, як у аптеці», передає солдатам зв'язані «синьо-жовті» стрічки-браслети і з такою гордістю-любов'ю каже: «А це від моїх доньок».

Спалах! Радію за комерційного директора «Вілія Трейд» Володимира Божка, якому вручають прапор «морські піхотинці». Такої честі — «за сприяння ЗСУ» — удостоїлися лише він і директор групи компаній ТМ «ВІЛІЯ» Євген Дудка.

А це вже перед очима руки в мазуті Ігора Ващука — на старшому механіку ремонту транспорту і в дорозі лежить відповідальність за всі машини — і його трепетні слова: «Уявляєте, заходимо з дворічної донею в магазин, а вона замість вітання каже: «Слава Україні!», хоч ми її цьому й не вчили».

Блискавка! Це керівник департаменту аграрного виробництва Ярослав Мазуренко увечері з такою любов'ю повідомляє, що «сьогодні у нас із дружиною 11-та річниця шлюбу». На ньому була вся відповідальність за кожну персональну передачу у фронтівій зоні. Під час одного з таких «пунктів призначення» він і розповів: «Оцей дядько із сивими вусами — Володимир Яковчук — тільки покладе руку на мотор тепловоза — і одразу визначить, як той працює. Шаман-машиніст!»

Ну і як не згадати слова головного отамана козаків-«віліївців» Євгена Дудки, сказані для групи воїнів-розвідників: «Ми сюди щоразу приїжджаємо, щоб набратися енергії, яку ви своїм героїзмом випромінюєте, на добрі справи у мирному житті...» А до воїнів, крім багатьох подарунків — від шин до пікапів і «старлінків», аграрії ще приїхали з особливою місією: привітати з днем народження розвідника Олега і вручити йому класний велосипед... для його сина. Буде подарунок від тата з війни. Ще й круто заспівали!

...Спалахи тривають. Здається, вони навіть зупинили війну на кілька годин, хоч це ми вже добру годину їдемо відносно мирною територією. На телефоні натискую графу «переслати» з текстом: «Тут вночі небо палає від блискавиць війни. Божі, виявляється, не такі страшні...» ■

У голову не вкладається

Окупант народився в Луцьку...

Загарбник якийсь час жив у росії і звідти вирушив на Батьківщину, щоб... воювати проти неї

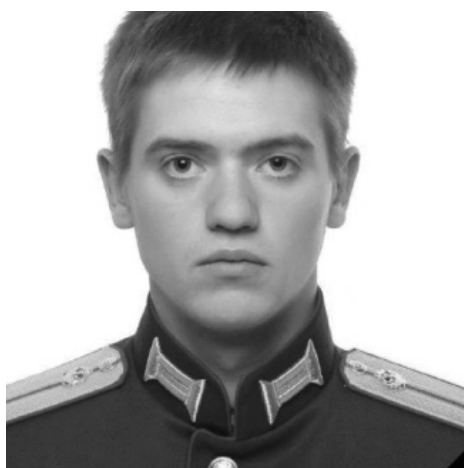
Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

Українські військові ліквідували окупанта з українським корінням — 27-річного Ігоря Бойчука. У країні-агресорці повідомили, нібито він з російського міста Когалім. Проте виявилось, що окупант насправді родом з Луцька.

Про це написав у фейсбуці волонтер, блогер-розслідувач Іраклій Комахідзе. Йому вдалося знайти докази українського походження загарбника.

У некролозі, опублікованому оку-

«У коментарях до фото хлопець спілкувався зі знайомими українською мовою.»



Він не українець, він – малорос... Зрадив Україну, щоб мати розкішне життя, а отримав кулю.

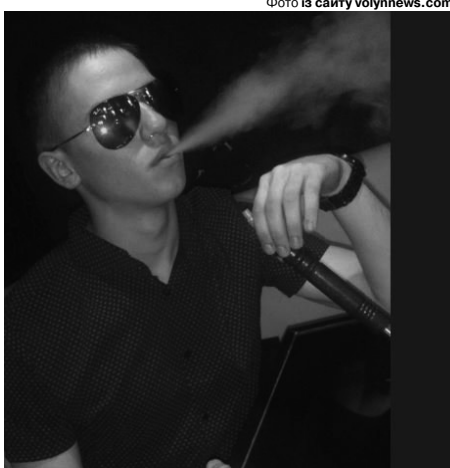


Фото із сайту volynnews.com.

пантами, вказано, що Ігор Бойчук закінчив Тюменське вище військово-училище. Він вирушив на війну проти України у статусі командира інженерно-саперного батальйону 138-го ОМСБр (Кам'янка, Ленінградська область).

Проте блогер-розслідувач повідо-

мив, що у соцмережах вдалося знайти сторінку окупанта, яку він підписав псевдонімом Ігор Шевченко. На ній є багато його знімків, що підтверджує, що профіль належить саме йому. Там вказано, що окупант народився у Луцьку і навчався у школі села Варяж на Львівщині. У коментарях до фото

хлопець спілкувався зі знайомими українською мовою.

Як видно з оприлюдненої на сторінці інформації, у 2013-му він уже перебував у Когалімі — місті в Ханті-Мансійському автономному окрузі Тюменської області рф. А на світліні 2016 року загарбник уже у військовій формі. ■

За межею

Бунт у колонії обійшовся майже у 2 мільйони гривень

Щоб влаштувати погром, 38-річний засуджений організував групу з чоловіків 29 та 20 літ і кількох інших ув'язнених

Антон КАРАСЬ

Поліція вручила підозри трьом організаторам бунту в Полицькій виправній колонії на Рівненщині.

У ніч на 25 липня в'язні нищили

майно та влаштували пожежу в одному із приміщень установи. Слідчі встановили, що 38-річний організатор надавав прями вказівки щодо участі кожного в бунті. Він запевняв, що підтримуватиме його учасників у кримінальному середовищі, а тим, хто відмовлявся, —



Заворушення ініціювала частина засуджених, яких евакуювали на Рівненщину із Запоріжчини.

погрожував фізичною розправою.

Ув'язнені виривали решітки, вибивали стіни, двері та вікна установи, кидали камінням з даху бараків в інших засуджених, закликаючи здійснювати погроми. Своїми діями вони пошкодили майно колонії на загальну суму в 1 мільйон 802 тисячі гривень. ■

Пульс тижня

Під просілою бруківкою виявили фрагмент 500-річної будівлі

Науковці натрапили на унікальну знахідку на Замковій площі у Луцьку

Леонід ОЛІЙНИК

На майдані довелося ремонтувати дорожнє покриття, бо просіла бруківка. Цим скористалися дослідники. Вони виявили підземну споруди, складеної із цегли-пальчатки та великоформатної цегли, яка датується в межах XV–XVII віків. Об'єкт пошкоджений, мурування історичної будівлі вдавнене внаслідок руху площею великогабаритного транспорту, — розповів історик Віктор Баук.

— У розвідковому шурфі, всього на 0,25 м вглиб від рівня бруківки виявлено кут фундаменту мурованої споруди, складеної із цегли-пальчатки та великоформатної цегли, яка датується в межах XV–XVII віків. Об'єкт пошкоджений, мурування історичної будівлі вдавнене внаслідок руху площею великогабаритного транспорту, — розповів пан Баук.

Вочевидь, виявлена споруда належить до багатих шляхетських будинків, які були розташовані у цій частині Луцького Окольного замку.

Після необхідної фіксації та наукового опрацювання фрагмент середньовічної забудови буде законсервовано та засипано, мощення бруківкою відновлять. ■

Тільки факт

На Ковельщині дикі свині тероризують два села. Цілими стадами тварини вибігають з лісу, підходять впритул до будинків і нищать урожай жителів Замшанського округу Забродівської громади.



ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – 80 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

АВТОРИНОК

● Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг - 244 тис. км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено щеплення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Ціна 168 000 грн. Реальному покупцю - хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам трактори «Джон Дір-2850» у добромому стані, «Джон Дір-2130» у робочому стані, МТЗ-82 (мала кабіна). Тел. 067 87 91 404.

● Продам картоплезиральний комбайн «Анна» (привезений з Польщі), гноєрозкидач. Ціни договірні. Тел.: 050 56 24 572, 095 44 35 663, 098 03 93 636.

● Продам сівалку зернову СЗУ-3.6 м, плуг 5-корпусний (Унія), 2-секційну дискову борону, культиватор «Резидент» (5.6 м). Тел. 098 52 21 249.

● Куплю електродвигун 2-4 кВт, 1000 об. хв., можна двигун-барабан. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Терміново продається двомісний диван у дуже добромому стані, придбаний у 2021 році (м. Луцьк). Тел. 095 02 46 272.

● Терміново продається стінка «Агат» (2.30 x 4 м) у добромому стані. Ціна 3 000 грн. Торг. Самовивіз. Тел. 095 74 28 604.

● Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки – крюк для замішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші – 4.6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 000 грн. Тел. 050 28 52 044.

● Куплю 150 шт. вогнетривкої цегли (б/в). Тел. 050 64 46 840.

● Продам жом, торфобрикети, щєбінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставляю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щєбінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щєбінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щєбінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Послуги мінінавантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, відсів, щєбінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставляю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Продається коза і козенята в с. Кульчин Луцької ОТГ. Тел. 068 72 54 104.

● Купую постійно корів, биків, коней, лошади, свиней. Тел. 098 64 01 110.

● Продам 1200 кг пшениці. Самовивіз із с. Гірка Полонка Луцького району. Тел. 067 21 08 091.

ПОСЛУГИ

● Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі – матові, глянцева, під світле та темне дерево (шир. - 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парапети на фундамент, ринви, труби кольорові та оцинковані. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

● Будую, ремонтую, проєктую каміни, печі, барбекю, копильні. Тел.: 050 33 78 455, 067 26 56 458.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублене посвідчення інспектора праці (№ 560), видане 29.12.2020 р. управлінням Держпраці у Волинській області на ім'я Мельник Наталія Павлівна, вважати недійсним.

● Загублене тимчасове військове посвідчення (№ 1568), видане на ім'я Замлинний Володимир Святославович, вважати недійсним.

● Загублене свідоцтво на право власності на квартиру за адресою: м. Луцьк, вул. Світла, 1, кв. 12, видане Луцькою міською радою на ім'я Овчарук Галина Юрівна, вважати недійсним.

● Загублену картку водія (№ UAD 000008NAQ000), видану 12.01.2022 р. ДП «ДержавтотрансНДІпроект» на ім'я Вітюк Сергій Євгенович, вважати недійсною.

● Загублену картку водія (№ UAD 000008SLL000), видану 11.02.2022 р. ДП «ДержавтотрансНДІпроект» на ім'я Смага Дмитро Віталійович, вважати недійсною.

■ **Редакційний щоденник**

Ядерний удар у ХХІ столітті такий же малоімовірний, як і велика війна в центрі Європи



Чим переймався і з чого дивувався упродовж останнього часу редактор відділу інтернет-новин газети «Волинь» Олег КРИШТОФ

СВІТ ДОСТАТНЬО БОЖЕВІЛЬНИЙ, ЩОБ ВИСТРІЛИТИ СОБІ У СКРОНЮ

Натрапляю на фото чергової відірваної голови окупанта в одному з телеграм-каналів. Прогортуя далі... Жодного шоку, огиди чи ще яких емоцій. Ми дожилися до того, що світлина розчленованого людського тіла стали інформаційним шумом. Вважаю, що це жахливо. Мільйони років еволюції наче і максимально віддалили нас від інших хижаків, але в якомусь дивному напрямку: людина вбиває представників свого виду не для їжі, намагається завдати якнайбільше болю й водночас лицемірно декларує ідеали на кшталт «люби ближнього свого, як самого себе».

Втім, бачимо, що ті, хто активно виголошує ці постулати, давно готуються до іншого – значно більшого зла. Вони, одягнувшись у чорні ризи, повісивши хрест на шию, ходять з відром води навколо найсмертоноснішої зброї, яка тільки існує на планеті, й, напевно, моляться, щоб вона була максимально ефективною. І от сьогодні ризик застосування комплексу «Сатана», який регулярно протягом минулих років освячували представники московського патріархату, надзвичайно великий. Може, кремлівський карлик і не ризикне вгатити саме



Фото із сайту ukr.net.

Коли ж воно здохне?

цією стратегічною ракетою по Вашингтону, але про ймовірний тактичний ядерний удар по Україні нині говорять щоразу частіше. В божевільного діда залишилося дуже мало карт у рукаві: Європа не піддається на газо-

«**На те, що в диктатора достатньо поїхав дах, щоб на кнопку натиснути, нещодавно натякнули американці, а, як ми знаємо, їхня розвідка недарма свої бургери їсть.**»

вий шантаж, регулярна армія на фронті не може нічого зробити і навряд чи на ситуацію суттєво вплинуть зненацька мобілізовані п'янички з російської глибинки. У путіна з козирів залишається лише дві валізки: одна

з екскрементами, які у відрядженнях збирають за диктатором охоронці, друга – з червоною кнопкою. На те, що в диктатора достатньо поїхав дах, щоб на неї натиснути, нещодавно натякнули американці, а, як ми знаємо, їхня розвідка недарма свої бургери їсть.

Кілька днів тому радник президента США з питань національної безпеки Джейк Салліван заявив, що будь-яке застосування ядерної зброї матиме катастрофічні наслідки для кремля... Навряд чи цьому високопосадовцю приснився страшний сон, і через це він видав таку тираду...

ЦЕ ВЖЕ БУЛО...

Дай Бог, аби все обійшлося погрозами. Втім, українцям варто таки подумати, що робити, якщо чайник у голові головного рашиста таки закипить.

Проблема тактичної ядерної зброї в тому, що впізнати її ще до застосування

важко: от летить ворожа ракета «Калібр» чи «Кинджал», а чи несе вона ядерну боєголовку – швидко за все, дізнаємося тільки після вибуху (якщо виживемо).

Тут дуже важливо, де ми в цей момент знаходимося. Чим далі від епіцентру, тим більше шансів побачити прийдешній світанок. Потужність таких бомб може суттєво відрізнятися: від кілотонни до ста. Наприклад на Хіросіму у 1945-му скинули заряд у 20 кт. Тоді всі люди у радіусі 2 кілометрів спочатку отримали важкі опіки від світлового випромінювання, а потім ударна хвиля знесла майже всі цегляні будинки на відстані кілометра, а у двокілометровій зоні не встояла жодна дерев'яна споруда. Пожежа ж після удару охопила будівлі в радіусі понад 11 км, але таке поширення вогню було зумовлене особливістю архітектури – основним будматеріалом у місті була деревина.

ВАС ВРЯТУЄ ЧАС

Ми не знаємо, на якій відстані від нас може статися такий вибух, але найкраще в цій ситуації знаходитися в підвалі або хоча б миттєво стрибнути після спалаху від випромінювання у будь-яку вилямку. Звичайна цегляна стіна здатна послабити іонізуюче випромінювання у 40–100 разів.

Якщо ви у приміщенні – ховайтесь нижче лінії вікон і закривайте всі відкриті ділянки шкіри. Якщо ж вам пощастило у цей час бути в укритті, простежте, щоб усі двері були щільно зачинені, адже це суттєво вбереже вас від радіоактивного пилу. Подбайте заздалегідь, щоб у сховищі була питна вода та їжа. Це дасть змогу вам більше часу провести в підвалі, а відповідно збільшити шанси на виживання, адже доза радіації в зоні ураження протягом кількох днів зменшиться у десятки й сотні разів.

На випадок евакуації підготуйте маску, респіратор або ватно-марлеву пов'язку для захисту органів дихання.

Щодо йодопрофілактики, то тут будьте обережні, бо можете собі нашкодити. Одноразово прийняти після їжі калій йодид потрібно тільки у підтвердженому випадку викиду радіації: дітям до 1 місяця – 16 мг; дітям від 1 місяця до 3 років – 32 мг; дітям від 3 до 12 років – 62,5 мг; підліткам від 13 до 18 років, дорослим до 40 років, вагітним та матерям, які годують груддю, – 125 мг. Старшим людям це взагалі зазвичай не потрібно.

Врешті, дуже сподіваюся, що ці поради нікому ніколи не знадобляться, а путіну після трибуналу навіть дозволять узяти із собою в тюрму одну «стратегічну» валізку.

РЕКЛАМА

Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК

з дном – 20x20x40
без дна – 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК
20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96
067 116-11-44

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки, та інше). Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!
Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303, 0961126064.

ОГОЛОШЕННЯ
Господарство візьме на роботу в межах України водія на автомобіль DAF. Категорія СЕ. Заробітна плата за домовленістю.
Тел. 0676780419
(Володимир Леонідович).

ПП БУРМАКА Н.П.
Працюємо за попереднім записом. **ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ** лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**
1, 8, 15 жовтня
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;
м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Горохівська організація пенсіонерів МВС України «Ветеран» у скорботі. Відійшов у засвіти багаторічний начальник Горохівського РВ УМВС України у Волинській області, полковник міліції **Віталій ВЕРЕМЧУК.**
На всіх посадах і у всіх званнях Віталій Григорович був офіцером-професіоналом, людиною неймовірної честі й порядності, авторитету та поваги. Таким пам'ятатимемо його.
Висловлюємо щире співчуття родині. Молимося за Небесний Рай для його душі.
Мама, рідні, друзі.

■ Слабе на голову

Фото із сайту suspline.media.



Кривош не вважає себе винним, бо нікого не убив

Жбурнув шматок мила у суддів, а свій вчинок назвав перфомансом

У Луцькому міськрайонному суді сумновідомому Максиму Кривошу винесли вирок. Чоловіка визнали винним за чотири статтями

Олена КУЧМА

26 вересня завершився розгляд резонансної справи. Нагадаємо, у липні 2020 року Кривош захопив на головній площі обласного центру автобус «Красилівка-Берестечко» з 13 пасажирами й утримував людей близько 12 годин. Терорист вимагав від Володимира Зеленського опублікувати відео зі словами «Фільм «Земляни» 2005 року – дивитися всім». Президент виконав цю вимогу, після чого зловмисник здався правоохоронцям.

З того часу чоловік перебував під вартою. Як повідомляє пресслужба СБУ, правоохоронці у ході слідства допитали 16 потерпілих і 33 свідки. Також провели ряд обшуків та близько 30 експертів. Розслідування тривало майже два роки. Одно-го разу на суд Кривош прийшов у білій пов'язці на голові із написом «Не убий!».

Сенс цього звернення пояснив так: «Це основоположний принцип нашого існування, і виключень не може бути жодних».

Останнє засідання відбулося 26 вересня. Після виступу прокурора та адвоката суддя надав Кривошу останнє слово перед оголошенням вироку. «Ціль і мотив мого вчинку – вимога справедливості. Це був не теракт. Це перформанс – протест проти терору людей над природою, протест проти несправедливості системи влади. Те, що пережили мої заручники, не порівнюється з тим, що переживають мільярди тварин, яких ми безжалюно катуємо і вбиваємо. Те, що пережили 13 людей, не можна порівняти з несправедливістю, яку терплять мільйони людей – заручників системи. Я став на захист тих, хто сам не може і не вміє себе захистити», – сказав Кривош.

Суд визнав чоловіка винним за чотири статтями: захоплення заручників, незаконне поводження зі зброєю, вчинення теракту і замах на життя – й призначив покарання у вигляді 13 років позбавлення волі. Під час оголошення вироку засуджений жбурнув у бік суддів шматок господарського мила та сказав, що винним себе не вважає. ■

Вітаємо!



З жовтня день народження зустрічати хороши господар, люблячий чоловік, тато

Петро Борисович ПЛОДНИК.

Спинити час ніхто не в змозі,
Шумить ліс і квітне сад.
На вашім сонячній порозі
З'явилися мудрих 60.
Ваш ювілей – поважна дата,
Про це нагадують не слід,
Краще щиро побажати
Здоров'я, щастя й довгих літ.



Щоб завжди ви жили у мирі,
У колі друзів і рідні.
Завжди лишайтесь такі ж щирі,
Такі ж веселі й молоді!

З повагою і любов'ю
дружина, син та вся родина.

■ Нехай смакує!

Хто з калиною знається, той в здоров'ї купається

Ця рослина – багатюща скарбниця вітамінів, здатна захистити організм від хвороб і передчасного старіння, допомогти впоратися із застудою, налагодити сон, здолати набряки і проблеми зі шкірою... Її червоні ягоди зазвичай збирають після перших приморозків



СИРОП

Інгредієнти: 2 кг калини, 1 кг цукру.

Приготування. Свіжі ягоди очистіть від плодоніжок, помийте й дайте обтекти на друшляку. За допомогою блендера перебийте на пюре або пропустіть кілька разів через м'ясорубку з дрібною решіткою. Отриману масу процідіть через сито, влийте в каструлю, поставте на вогонь, додайте цукор і доведіть до кипіння (але не кип'ятіть), розлийте в чисту скляну тару і зберігайте у темному прохолодному місці. Калиновий сироп часто використовують в якості соусу до різних десертів, наприклад до млинців, оладок, морозива.

ПОВИДЛО

Інгредієнти: 3 кг калини, 1,5 кг цукру, 600 мл води.

Приготування. Відокремте ягоди від гілочок, добре вимийте, перекладіть у каструлю з нержавійки або сотейник. Залийте водою і поставте на вогонь. Проваріть калину до м'якості. Коли трохи схолоне, перетріть через друшляк або відіжміть через марлю. Влийте цей сік із м'якоттю в каструлю, проваріть 10 хвилин з моменту закипання і зніміть з вогню. Остудіть, а потім повторіть процедуру. Після третього кип'ятіння розкладіть у стерильні банки і герметично закатайте.

До речі

- Слоїки краще брати невеликого об'єму, не більше 0,7 л – так повидло краще загусне.
- Зберігайте заготовку в холодильнику або в підвалі.

ПАСТИЛА

Інгредієнти: 300 г калини, 250 г цукру, 2 г лимонної кислоти.

Приготування. Ягоди очистіть від сміття та плодоніжок, промийте й обсушіть. Пропустіть калину через соковижималку, перелійте сік в каструлю, поставте на вогонь і варіть до консистенції густого пюре. Тоді додайте цукор, лимонну кислоту і кип'ятіть при постійному помішуванні на повільному вогні приблизно 12–17 хвилин, поки маса стане ще гущішою. Лоток сушки застеліть пергаментним папером і розрівняйте калінове пюре силіконовою лопаткою по всій площині тонким шаром. Вмикайте сушку – і приблизно через пів години пастила буде готова. За бажанням її можна згорнути рулетом. Якщо у вас немає спеціальної сушки для фруктів та овочів, можна зробити пастилу в духовці. Для цього на деко з пергаментом розкладіть калінову масу і поставте в духовку на 15–20 хвилин при мінімальній температурі.

До речі

- З тонкого шару пастили можна сформувати оригінальні порційні десерти, які стануть справжньою окрасою святкового столу.

- Для приготування можна використовувати як свіжі, так і заморожені ягоди.

СОУС «ПІКАНТНА ПОТКА»

Інгредієнти: 500 г калини, 5 ст. л. цукру, 1 ст. л. олії, 1/3 ч. л. меленого чорного перцю, дрібка солі.

Приготування. Калину перебрати, вимити, відокремити від гілочок, залити крутим окропом і залишити на 5–7 хвилин – ягоди стануть м'якшими. Потому зцідити воду, а калину протерти через сито. Отримане пюре влити в сотейник, додати сіль, цукор, спеції і варити з моменту закипання на повільному вогні 7–10 хвилин. Не зайве скуштувати соус і підкоригувати спеції за власним смаком. Гарячим розлити в чисті слоїки. Для тривалого зберігання заготовку краще стерилізувати 5–7 хвилин.

До речі

Щоб позбутися притаманної калині гіркоти, можна покласти ягоди в морозильну камеру на годину-півтори, а потім приготувати з них соус.

КАЛИНІВКА НА МЕДУ

Інгредієнти: 200 мл свіжовичавленого калінового соку, 150–200 мл натурального меду, 1 л горілки, 200 мл води.

Приготування. Усі компоненти ретельно перемішати, дати настоятися протягом 4–5 годин, після чого розлити у пляшки з темного скла і закупорити. Настоянка добре допомагає при переохолодженні й застуді, відновлює працездатність при занепаді сил. Такий напій згодиться і для святкового застілля, і для лікування.

КОМПОТ

Інгредієнти: 1 кг калини, 2 л води, 2–3 ст. л. меду.

Приготування. Ягоди промийте, очистіть від плодоніжок. Закип'ятіть воду, всипте калину. Щоб узвар мав більш насичений смак і колір, можна розім'яти ягоди товчачиком або виделкою. Доведіть до кипіння. Додайте мед за смаком. Готовий напій процідіть, розлийте у скляний посуд. Подавайте охолодженим або теплим. ■

Підписуйтесь на наш **Telegram-канал** **Рецепти Кухня**



Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. *

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «— друкуються на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290100026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (для
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (для ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (для ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1200.

Світ захоплень

Волинянка Мар'яна Джигота підкорює столицю своїми кондитерськими шедеврами

І при цьому уродженка Старого Порицька, що на Іваничівщині, в Києві працює... вчителькою

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

«СВІЙ ПЕРШИЙ КЛАС — 4 УЧНІ — НЕ ЗАБУДУ НИКОЛИ»

Ще в школі Мар'яна вирішила стати вчителькою, тому й вступила до Луцького педагогічного коледжу. Хоча, зізнається, що не планувала, що буде працювати за спеціальністю.

— Думала, що повчуся й піду професійною дорогою тата Валерія Володимировича. Він багато років служив у міліції. Не знаю, чи сподобалися б тодішні мої романтичні плани мамі Наталії Андріївні, та сталося зовсім не так, як гадалося, — розповідає, усміхаючись, молода жінка.

Однак школа запала в душу новоспеченій учительці вже на її першому уроці. У початковому навчальному закладі невеликого селі Древині на свою вродливу несміливу наставницю із захопленням дивилися лише чотири першокласники. Зате безмежної довіри, що світилася в тих чотирьох парах оченят, Мар'яна не забуде довіку. Як і своїх учнів у сусідньому Грушеві.

Спілкуючись із дітками, в одну прекрасну мить спіймала себе на думці, що зовсім не хоче залишати освітянську ниву. Й вступила на заочне відділення Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. А от про те, що навчати доведеться столичну дітвору, навіть мріяти не сміла.

УСЕ ЗМІНИВ КОХАНИЙ ПЕТРУСЬ — БІЛЕ ЛИЧКО, ЧОРНИЙ ВУС

Із майбутнім чоловіком Мар'яна познайомилася по-сучасному — в інтернеті. Зустрілися в Луцьку. Почувалися обоє так, наче знали одне одного давно. Кохання з першого погляду не перестає дарувати їм щастя.

Петро кликав у столицю, де працював будівельником, а молода дружина отримала пропозицію очолити Грушев-



Тепер жодне сімейне свято маленької Злати і її тата Петра не обходиться без торта від матусі Мар'яни.

ську школу. Однак розуміла, що нитка має йти за голкою, тому спробувала знайти роботу в Києві. Пошастило! Директорка зустріла її на порозі школи багатозначним: «А ми Вас чекали!». І не помилилася, довіривши колезі-провінціалці 35 першачків.

— Першого тижня мені хотілося плакати. Згадувала, ніби рай, свої Древині й Грушеві із порівняно спокійними сільськими дітьми. Думала, не витримаю, але вдома заспокоював Петро, а на роботі — колеги й батьки. Отож до нового року «втягнулася», — вже із захопленням розповідає пані Мар'яна.

КУЛІНАРНІ ТАЛАНТИ ВІДКРИЛА... В ДЕКРЕТНІЙ ВІДПУСТЦІ

Бог дав пору — і в Мар'яни й Петра Джиготів народилася Злата. Її появи на світ матуся чекала по-особливому: з перших днів вагітності мріяла про дівчинку

і з підручних матеріалів почала пробувати робити для ще не народженого маляти віночки, бантики, заколки й резинки для волосся... Виходило настільки гарно, що поділитися ними просили знайомі молоді мами.

А на дворіччя донечки Мар'яна вирішила сама спекти торт. Деякі рецепти випробувала ще в шкільні роки, але тоді випічкою пригощала лише найближчих — батьків і сестру Софію. Для гостей робила це вперше, тому дуже переживала!

Напевне, найголовнішим інгредієнтом того десерту була любов, бо, скуштувавши його, першим ту смакату похвалив Петро, гості також захоплювалися і просили добавки. Відтоді на їхньому столі торти стали з'являтися частіше. Щоразу торти були різними за смаком й оздобленням. Їх стали замовляти на свої okazії подру-



Волинянка Мар'яна Джигота зі своїм черговим кулінарним шедевром.

Щоразу торти були різними за смаком й оздобленням. Їх стали замовляти на свої okazії подруги, знайомі...

ги, потім — подруги подруг, їхні знайомі... Словом, слава про волинську майстриню швидко ширилася столицею!

— Думала, як вийду на роботу з декретної відпустки, то не матиму часу, аби виконувати ті замовлення. Та ні ж бо! Встаю спозарання і лягаю пізньої ночі, а з кухні йти не хочеться, — не уявляє себе без свого хобі наша героїня.

До слова, своєю випічкою вона при кожній нагоді пригощає учнів і колег. Вони також у захваті від уміння Мар'яни Валеріївни робити прегарні паперові квіти, оздоблення на шкільні свята.

ПІД ОБСТРИЛАМИ НАЙПЕРШЕ ПОКЛАЛА В СУМКУ ВСЕ КОНДИТЕРСЬКЕ НАЧИННЯ

У Києві вїйна застала лише Мар'яну. Петро з донечкою поїхав у Старий Порицьк днем раніше, планувалися гостини в кума. На його іменини Мар'яна мала прийти зі своїм авторським тортом.

...А вона прокинулася від вибухів і жахнулася, поглянувши у вікно. Київські вулиці були в заторах. Люди з валізами метушилися на тротуарах. Лякало незвичне виття сирен. Пробувала замовити квитки по телефону, та їх уже не було на жодній станції.

— Руки опускалися. Не знала, куди йти. Машиналино стала збирати якісь речі, — наче страшний сон, пригадує Мар'яна, як майже добу добиралася з Києва на Іваничівщину.

І сама до себе усміхнулася, коли почала розпаковувати дорожню сумку: першим, що автоматично покляла в неї, була тортичниця й усе інше кондитерське начиння.

— Ноутбук забула, ще багато чого потрібного для побуту й роботи, а їх, мабуть, покляла підсвідомо, — каже умілиця.

...А за мить розповідає, як їй допомагати вже береться чотирирічна доня Злата. Дівчинка не відходить від неї, коли та працює над своїм новим кулінарним витвором. Схоже, цьому талановитому роду не буде переводу. ■

Добра справа

Серед дитячих малюнків фронтовик з Маневиччини знайшов роботу односельчанки

Продовжуючи волонтерську діяльність, лісівники Волині намагаються підтримати бойовий дух наших воїнів, передаючи, крім вкрай необхідних речей, щось для душі

Світлана ДУМСЬКА



Мирослава Ремінська — одна з переможниць конкурсу «Повертайся живим!»

Ремінської, яка навчається в 7-Б класі Прилісненського ліцею, що на Маневиччині. Дівчинка — одна з переможниць, нагороджених у ДП «Городоцьке лісове господарство».

Сподіваємося, ця приємна подія додала воїну гарного настрою, нагадавши йому про рідні місця. ■

Погода

Нас чекає бабине літо чи то дідова осінь?

Чому дідова? Бо синоптики прогнозують грибний дощ, а ми знаємо, як наші дідуся люблять тихе полювання...

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **30 вересня буде хмарно, без опадів.** Вітер південний, 3–5 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 11 градусів тепла, вдень — 18. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1991-му — плюс 26,6, а найхолодніше — 1993-го — мінус 2,4 градуса.

1 жовтня утримається хмарна погода, у середині дня розпочнеться гроза, яка ввечері перейде у дрібний дощ. Вітер південно-західний, 5–10 метрів за секунду.

Температура повітря вночі — плюс 12 градусів, удень — 19.

2-го протягом усього дня мороситиме дрібний дощ. Вітер північно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 12 градусів вище нуля, вдень — плюс 18.

У Рівному 30 вересня буде хмарно, без опадів. Температура повітря вночі — 12 градусів тепла, вдень — 21.

1 жовтня утримається хмарна погода, у середині дня прогнозують грозу, ввечері — дрібний дощ. Температура повітря вночі — близько 14 градусів, вдень — 17.

2-го весь день знову буде похмурим, у другій половині дня — дощ. Температура повітря вночі — 12 градусів тепла, вдень — 18. ■